Cartea Poemelor

Volumul I

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PETREA, MARIAN IULIAN
Cartea poemelor / Petrea Marian Iulian. - Iaşi : StudIS, 2014
2 vol.
ISBN 978-606-624-710-8
Vol. 1. - ISBN 978-606-624-708-5

821.135.1-1

Pre-press, tipar digital şi finisare:
S.C. ADI CENTER SRL
Şos. Ştefan cel Mare, nr. 5
Tel.: 217 754

Responsabil editorial: Bârsan Ovidiu
Director editorial: Morosanu Grigore Paul

Cuvânt Înainte

Acest prim volum, reprezintă un amestec de poeme foarte diversificate, prin tematicile lor.

Limbajul folosit este unul natural, întocmai precum eu la rându-mi sunt simplu om, al poporului - caut astfel ca prin utilizarea unor cuvinte populare/rudimentare (uneori cu mici distorsiuni în ceea ce priveşte gramatica limbii române) să zugrăvesc imaginea omului de rând, fără prea multă carte, însă cu o imensă dorință de viață şi de a trăi efectiv tot ceea ce percepe sufletul său.

Cartea aceasta o dedic în primul rând celei ce s-a stins din viață, Ioana Cristina Iamandi, ținând să îi onorez astfel numele, considerând o dreptate înfăptuită, față de o tânără care pentru mine a însemnat ceva ce nu pot descrie în cuvinte… Aşa cum a fost ea, am considerat-o cea mai bună prietenă a mea. Fie ca Dumnezeu să aibă grijă de ea, acolo, în Rai!

Apoi, această carte o dedic tututor iubitorilor de artă, prin orice formă a sa naturală, în special formele scrise ale poeziei, în rimă sau fără.

Fie ca mulți dintre artiştii necunoscuți încă, ai neamului românesc, să facă la rându-le, o artă, lăsând-o în vederea tututor, nestingherită, aducând spre lumină însăşi sufletul lor!

Petrea Marian Iulian
(Th3Mirr0r)

Carte dedicată în primul rând,
unei ființe dragi din trecutul meu,

Ioana Cristina Iamandi

"Dumnezeu să te țină aproape de EL, micuțo!.. Şi să te bucuri alergând pe Câmpiile Frumoase ale Raiului, înconjurată de cele mai frumoase flori şi jucându-te cu cele mai drăgălaşe vietăți, pe care ochiul omenesc nu le-a văzut!"

,,*Doliu*" - *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

I.

“DOLIU”

Şi totul …

Începuse toamna,

Chiar de ziua mea…

Iar sufletul

Îmi zise într-o clipă:

“Scrie cartea asta” .

„În amintirea ta, Ioana“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

În amintirea ta, Ioana

Suflet drag,
Plecat-ai de pe astă lume
Către RAI …
Fi-va mereu Dumnezeu,
Aproape de tine …
Din stele, să-ți facă şirag,
În iederă să îmbrace mărgele,
La gât să îți şadă suav;
Zâmbetul tău,
Să înflorească, mereu,
La fel precum o floare
Va să-şi deschidă petale …

În amintirea ta, Ioana,
Aş vrea să-ți pictez chipul …
Dar… ah! Ce păcat!
Mâna, când va să țină
Pentru o clipă, pensula,
Nu mă ascultă…
Şi doar natura,
În frumusețea sa,
Vrea s-o picteze…
Aş face într-un cadru, tot pământul,
Dar nici chiar asta,
Nu-i mulțumire, pentru mine,
Cu-adevărat…

În amintirea ta, Ioana,
Aş vrea să cânt,
Dară, n-am voce în afară,
Ci doar… în gând…
Mi-e glasul blând,
Iar astea, să le-ncerc spre suprafață,
Mă doboară…
Deşi, dac'-aş cânta,
Aş face-o pentru tine,
Şi doar de-ai fi aci, cu mine,
Prietena mea…
Încă nu m-ar mulțumi, cu-adevărat..

În amintirea ta, Ioana,
Aş vrea să scriu…
Doar poezie…

Plecat-ai către Rai, draga mea…
Aproape de tine, vrut-ai să fiu,
Ca un prieten drag, ce nu-l cunoşteai..
Şi toate astea, în clipa de față, le ştiu,
Căci tu, suflet nobil,
Să-mi spui că pleci în curând,
Nu doreai…

În amintirea ta, dragă prietenă,
Cuvintele-mi, vor rămâne mereu:
Eram pe drumul vieții,
Bezmetic,
Căutând un înger…
Era atât de aproape de mine,
Atât de aproape,
Încât nu-l vedeam..

Suflet drag,
Plecat-ai de pe astă lume
Către RAI…
Fi-va mereu Dumnezeu,
Aproape de tine…
Iară toată neliniştea ce-ai avut-o,
Înmiită pace, spre sufletul tău, întoarcă-se-va…
Iară toată durerea ce-ai îndurat-o,
În lauri de bucurie, să-ți împresoare inima…

În amintirea ta, Ioana,
Aş vrea s-aşez doi trandafiri,
Deasupra, pe mormânt…
Dară, nu-i ştiu locul, draga mea -
Iartă-mă!

Cu gândul că mă ierți,
Lua-voi ceia trandafiri cu mine,
Să-i sădesc în suflet, rând pe rând,
Şi-atunci, la tot pasul, ceva mă va lega de tine…
Iar când voi adormi şi eu, cândva,
Poate voi spune: ”Doamne, ajută-mă!”
Şi de te voi revedea, măcar o clipă,
Voi şti de-am prețuit ceva cu-adevărat, pe astă lume…
Iară trandafiru' cela albu',
Va fi însemnat Onoarea…
Iară trandafiru' cela roşu'
Va fi însemnat Iubirea…

În amintirea ta, IOANA…

„Nu mă uitaşi...“

- *Grafică şi Acuarele 2010*

Nu mă uitaşi…

Ai protejat,
Cu prețul durerii tale,
Un prieten…
Ah…tu, blândețe,
De ce n-ai încercat
Să mi te-apropii?
Ivitu-m-am pe a ta cale
Pentru o clipă,
Ş-am stat de vorbă,
Ca doi copii ai vieții…

N-ai privit, ființă,
La cela înrobit,
Pe astă lume deşartă…
Ci privit-ai dincolo de el,
Preț de-un ceas…
Şi judecată, n-ai găsit
Ci, de cuviință,
Să-mbrățişezi
Ce ți-a fost drag,
Ți-a mai rămas…

Nu mă uitaşi..
Şi nici eu…
Deşi mă străduiam, mereu…
Iar când Iza-mi spuse,
Tu deja… plecaşi…
De un' să ştiu,
Privighetoare?!
De un' să aflu, micuțo?

Iaca testu' cela bun,
Dumnezeu, mi-aduse…
Şi nu l-am trecut!…
Trebuia să fiu lângă tine,
Cu orice preț!...
Dar, înfrânt de cele-a vieții,
M-am gândit la mine…
Sufletul tău îndurerat,
Nu l-am observat…

De unde să ştiu că tu reții,
Şi nu uiți?!
Pe mine, mă durea
Că trebuia să-ți amintesc mereu
Cine sunt,
Ce rol am în viața ta,
De ți-s prieten,
Ori, străin de toate,
De te-am în gând…
Iară tu, m-ai protejat, micuțo
Şi cu ce preț?!
Eu, cum tre' să mă simt, acum, drăguțo?
Să mi-o iert?

Nu mă uitaşi…

„O să ne fie dor, micuţo...“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

O să ne fie dor, micuțo...

Când ai plecat din astă lume,
Spre o alta,
Cu chipu-ți plin de zâmbet,
Cu inima-ți, uşoară,
Ne-ai lăsat … o mică amintire,
Tuturora:
Un dor micuț,
Ce ne atinge-n treacăt,
În clipa-i fericită, triumfală…

O să ne fie dor, micuțo…
Şi-aş vrea…
De-acolo, de pe-un norişor
Să-i spui celei ce te-a născut:
„Măicuțo,
Eu, fata ta,
Îți sunt aproape…
Aşa că nu te întrista…”
Ş-apoi, să-i mângâi fruntea,
În locu' cela-n care-şi strânge amaru',
S-o strângi în brațe, cu putere,
Din inimă să-i scoți tristețea…
Să-i aibe pace sufletu'…
Să-i iei …
În acea clipă…
Orice durere…

Ş-apoi, te du la cel cel ce te-a crescut,
Să-i spui de-ndată:
„Tăticul meu,
Eu, îngeraşul tău,
Îți sunt aproape…”
Strânge-l şi pe el, în brațe…
Ş-apoi, cheamă-i împreună,
Drept familie unită,
Iar în grabă, ia de mână
Surioara ta, iubită
Ce văzând un îngeraş
Mititel şi drăgălaş
Va întinde a sa mânuță,
Către chipul tău, gingaş…
Şi poate că or să spună:
„O să ne fie dor, micuțo”…

Apoi, către prietenele-ți dragi,
Să-ți întorci privirea,
Brațele-ți, să le desfaci,
Arătându-ți inima;
Ş-apoi glasul tău,
În visele lor, să se abată
De îndată,
Veste, de le-ai da,
Drept semn de Viață,
Sufletul de le-a-mpăca
Când le vei numi pe fiecare:
„Prietenă dragă”…

Du-te către cei ce ți-au fost dragi,
Pe astă lume,
Să aduci bucurie din rai,
În sufletele lor
Care cu dor,
Parcă spun:
„O să ne fie dor, micuțo”..

Cât despre mine…
Mă bucură gândul că eşti acolo, în rai,
Micuțo…
Când … în treacăt, să fii în preajma mea,
Adu-mi o lacrimă-n ochi,
Ş-atunci, poate-ți voi spune de îndată:
„Pentru o clipă, mai stai…”
Căci… vreau să-mi fie şi mie dor,
Precum le e lor,
Ființă ce mi-ai fost dragă…

„Doar timpul“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Doar timpul

În clipa când răspunsuri, nu găseşti,
Doar timpu'-ți va răspunde;
Ş-acuma, tânăr, poate eşti,
Drept suflet, pe-astă lume;
Iar anii trec,
Păşind, pe calea vieții,
Dar câte se petrec,
Îs aşa de multe…
Atât de multe…
Încât nu ți le vei aminti
Decât în ceasul morții…

Şi iată sufletul, păşeşte,
Zbierând, pe astă lume,
O mamă de-l priveşte
Cu lacrimi de iubire;
Apoi, încet, încet,
Păşeşte către viață
Lângă divina-i mână,
Ce-l ține, să nu cadă…

Un răgaz, se cere,
Către Cel de Sus,
Când copilu' drag,
În brațe-ți moare;
Când prietenul cândva, pe lângă tine,
Iar într-o clipă, e doar o amintire;
Când iubita ieri, te săruta,
Iar într-o zi de mâine, aceeaşi, te plângea;

Când soția-ți şade drăgăstoasă în pragu' uşii,
Iar mâine, la cap îți pune tainic, lumânare,
Făcându-şi semnu' Crucii;
Ş-atunci, doar timpul,
Va să schimbe toate…

Norii, vor trece, peste tot pământul,
Apele, vor curge, umplând toate văile,
Vara, va fi caldă, iarna, va fi rece,
Ziua, se va face noapte,
Luna, iar se pierde-n soare,
Vorba, uneori, prea dulce,
Mâine, când n-o mai rosteşti,
Îți va fi amară,
Veselia, într-un ceas, tristețe,
Lacrima, mâine va curge,
Apoi, de pragu' ochiului, nu trece,
Tot ce iubişi, de pe-astă lume, se va petrece,
Şi nimeni, niciodată, nu va putea...
Ceea ce timpul,
Doar timpul,
Va schimba…

„Oare la poartă, cine-o bate?!“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Oare la poartă, cine-o bate?!

Un zgomot surd, s-aude-n lemnu' uşii,
Cerând ca s-o deschizi;
Un înger, poate-n toiu' nopții,
Sau… demonii, flămânzi?!

S-aude prima bătaie, precum în minte
Dau năvală armata sutelor de gânduri
Şi te-ncongioară-n sunete metalice, stridente,
De-ți tremură tot corpu', vârât colo, adânc, în aşternuturi,
Apoi, a doua, ca vâlvătaia focului, atunci când inima
Răzbate printre chinuri, luptând, cu forța-i tainică, domoală,
Atunci când pacea vrea să şi-o găsească, drept loc printre morminte,
De-atinge-n treacăt, marmora cea rece,
Pe care soarta, se pare că ți-o pune drept cumpănă,
Să iei aminte, ca de-o carte nescrisă-n care stă pavăză, o lege…

Un zgomot plin, s-aude-n zidul cel de piatră
Ce sta-va dinaintea ta, drept fortăreață;
Te-ndeamnă a te întreba:
"E clipa-n care … să mă retrag,
Sau… să păşesc, în față?"
Şi de îndată, se răsfrâng,
Esențe de tămâie, dintr-un brad,
Şi totul… parcă se sfărâmă, rând pe rând,
Cu fiece lucru, chip zidit, de mâna ta, de-acum beteagă,
Iar lacrima-ți pe obraz, s-aşază, blând,
Drept semn că nimeni cunoscut, n-o să te mai vadă…

Oare, la poartă, cine-o bate?!
Şi sar în lături, lanțurile, de-acuma, rupte,
Cu tot cu legile omeneşti, celea nedrepte
Iar tot ce-ai cunoscut, vreodată, se aflã-n spate,
Pe lângă tot ce vei cunoaşte…
Sta-va 'naintea-ți precum flacăra unei lumânări,
Va să-ți lumineze calea-n ceasu' temător, al morții,
Atunci, când privit-au ochii, pentru ultima dată, către nori
Iar inima, încet, încet, nu a mai vrut s-alerge,
Pe făgaşul privilegiat, al sorții…

„Acum, ştii totul despre mine“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Acum, ştii totul despre mine

Îmi amintesc, preț de-o secundă,
La zilele când noi vorbeam
Ca doi prieteni, împreună,
Deşi nici nu ne cunoşteam;
Acolo, va se fi zărit o armonie,
Greu de-nțeles, pentru cei oameni
Ce niciodată, poate, n-or să ştie
De ce se spune, în metafore
Că uneori noi, pământenii,
mai avem aripi…

Ah!... Tu, Ioana,
Rămas-ai pentru mine,
Îngeraşul…
Ce-mi fuse drag…
Unde ți-era gândul,
Acolo ți-era inima,
Suflete
Ce te simțeai însingurat…
Da' iată!
Dumnezeu, te-a luat la El,
Şi-acum, poate ți-arată
De ce pesemne te-a iubit atât de mult…

Cred că deja ți-a arătat cam totul despre mine,
Ființă dragă, ce… cât fuseşi pe pământ,
Poate nu m-ai cunoscut îndeajuns.
Acum, ştii…

Acum, ştii totul, despre mine…
Şi-mi amintesc de clipa-n care spusei:
"Sunt atâtea lucruri, pe care nu le cunoşti, despre mine"
Iar tu, cu drag, deşi nu cunoşteai,
Ținutu-m-ai o vreme, lângă tine…

Ş-acuma, ştii!
Că toate slăbiciunile mele,
Ți-au fost de-ndată, cunoscute;
Iară toate fărădelegile mele,
Deseori, în clipele-mi lucide,
Le pun în față, ca să am ce regreta;
Toate gândurile, mi le-aştern,
Câteodată, clare,
Alteori, mai tulburi,
Precum apa…
Toate sentimentele, prin sita minții,
Mereu, cat să le cern,
Uneori, cu uşurință,
Alteori, cu greutate…

Acum, ştii totul, despre mine,
C-aşa li-i dat, celor din Rai;
Iar toate ce nu li s-au arătat pe-acest pământ,
Acolo, le sunt cunoscute, prin Pronie Divină;
Da' oare cine înțeles-a graiu' păsărilor,
Cine înțeles-a şoapta vântului?!
Şi care să ştie ce spun în fiece clipă,
Petalele florilor?
Oare, câte-s, pe suprafața întinsă, a pământului,
Ce grăiesc pre limba lor, neîncetat?
Numa' Domnul din Înalt, le-a şti pe toate…

N-am spus drept, Ioana,
Că nu-s atât de bun pe cât credeai?
N-am spus, cu durere-n piept,
Ca păcatele-mi, fără de număr, uneori, mă apasă?
Oare... oare… să fi fost teama
Să-ți spun de clipele în care …
Aş fi dorit ca să mai stai?
Cred că trecusem peste asta,
Atunci când ți-am cerut adresa
Pe care tu, ca să mă protejezi,
Nu mi-o dădeai…
Şi totuşi…
Totuşi, aş fi dorit să mergem împreună,
Ca doi copii ai vieții, ținându-ne de mână…
Şi-ar fi fost atât de multe lucruri
Despre mine, ca să-ți spun,
Încât, o viață de-am fi mers, pe-acelaşi drum,
Şi nu m-ai fi ştiut, cu-adevărat, decât în Rai…

Atât de multe, aş fi aflat eu, despre tine,
Încât… nu m-aş fi săturat a te cunoaşte…
Căci tu, un îngeraş, necunoscut, priveai… la mine,
Iar eu… nu am ştiut… a-l recunoaşte…

„Soarta mereu te va desparte de-un suflet drag“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Iar soarta, mereu, te va desparte, de-un suflet drag

Zilele…trec,
Anii, se duc…
Pământul, ce acuma-i sterp,
Mâine, freamătă-n belşug;
Izvoraşul cela micu',
Azi, şi-a face-un firişor,
Pe-acolo, printre pietrele mărunte
Iară vântu'
Suflă, încetişor,
Pe fața ta, când lacrimile-ți danțează,
Jucăuşe…

Suflete,
Într-o zi de mâine,
Nu cădea în pragu' cela înghețat
Al disperării…
Ia aminte
La tot ce se întâmplă-n juru' tău
Şi nu da nimic, uitării…

C-aşa e soarta, dragul meu…
Te va desparte, mai mereu,
De-un suflet drag;

Da' colo, în câmp de luptă,
De războți,
Cândva,
De vei fi vrednic,
Îl vei vedea…
Pe Dumnezeu…
Şi te va ocroti mereu;
Lacrima, El, ți-o va şterge,
Pentru… totdeauna…

Atât e omu':
(Iară palma, se aplecă,
Luă nisip
Şi să se scurgă,
De îndată,
Îl lăsă…
Iar în ea…
Sclipind…
Rămase doar un grăunte…
Miiiiiiic…
Atât de mic,
Încât…
De-abia…
Se distingea)…

Iar asta-i slăbiciunea sa:
(Şi-ndată, palma…
Către focu' cela aprig,
Se îndreaptă…

Între degete, ardeau tăciunii
Pân' se sfarmă…
Apoi, cu cealaltă mână,
Ținută în căuş,
Luă doar… apa,
De-o vărsa-ntr-o clipă,
Când la gura-i, însetată,
Ş-o ridică)…

C-aşa e soarta,
De va să-ți ia
Ce ți-o fi mai drag…
Ah,
Suflete…
Oare nu ştii că Viața,
E dincolo de asta
Şi vei da Morții, corpul tău,
Iar sufletu-ți ,de îndată
Un înger va să-l ducă
Spre Închinare,
La Dumnezeu,
Ce-i Creatorul tău?!

Slăbit, mai sunt…
Şi nici măcar n-agiunsei
La capăt de drum;
Nici măcar… nu mă odihnii de-ajuns,
Şăzând pe acea piatră a vremii,
Ca să mă văd căindu-mă şi chemând
De la Cel Prea Înalt, agiutor,
Când totu' i-n abur şi fum…

Iar soarta, mereu, te va desparte, de-un suflet drag,
Fie că eşti mamă ş-azi ţii fiica muribundă
În braţele ce-o-ncongiură parcă-n zadar, cu drag,
Fie că eşti tată şi mâine ţi-ai mângâia fiul,
Când din ochi, i s-a duce lumina plăpândă,
Şi-n ghearele morţii, visele-l trag,
Fie că eşti frate,
De-ţi conduci surioara, pe ultimul drum,
Regretând, pentru o clipă, că de familie, plângând,
S-ar desparte,
Fie c-ai fi soră, iară veste de viaţă,
N-ai să mai ai de la vreo rudă de sânge
Cu care… copilărişi, plină de viaţă
Şi care acuma, în clipa de faţă,
S-ar stinge,
Fie că eşti copil şi-ţi îngropi, rând pe rând,
Pe cei ce te-o crescut
Ani de-a rându', cătând pe poteci, să le afli umbrele,
În locurile dragi, în care se uitau
către Ceru' Nalt, oftând…

Ş-ai vrea să-i întorci, în clipa în care tu, te-ai născut,
Vrând să-i revezi, bucuroşi,
Fie că ieri erai soţie,
Drăgăstoasă, încă din prag, sărindu-i în braţe
Celui pentru care azi i-ai datora văduvia,
Ş-ai vrea… să-i faci ceva, numa' să-nvie,
Să nu mai ştie nici unu', nici altu', de moarte,
Ca să spui într-o zi de mâine:
"Îmbrăţişat-am amândoi, ca un suflet, bucuria",

Fie că eşti soțul ce tremură
Lângă bolnava-ți soție, ce trage să-ți moară în brațe
Şi-o lacrimă,
În toată duritatea ta de bărbat,
S-agită să-ți facă izvor,
Pe-a ta față
Când lacrimi de dor,
Sufletu'
Parcă ți-l sfarmă…
Soarta, mereu, te va desparte, de-un suflet drag…

„Întrebări“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Întrebări

Cândva,
Mulți spus-au
Că aş avea răspuns
La orice întrebare…
Fiindcă, o oglindă,
Mereu,va reflecta,
Tot ce-i răsare-n cale,
Iar tot ce i-e ascuns,
Nu va se chema...mister…
Fiindcă, deja…
Lumea sa…
E altfel…

Oare când te priveai,
Dulce făptură,
În oglindă,
Răspunsurile, le găseai?

Ş-am avut atât de multe lucruri
Să te întreb,
Draga mea…
Dară, n-au venit, în celea timpuri…
Iar acum, se pare că alerg
Bezmetec, iarăsi, după ele…
Parțial, le am… dar pân' la ziua…
Ziua-n care…
Ne-am despărțit,
Pe-această lume…

Oare, pe cealaltă, măcar pentru un ceas,
Ne vom regăsi?
C-aş vrea să te întreb, în primul rând:
"Ce-a mai rămas?"

……….

Oare, de ce nu mi-a fost dat
Să-ți fiu aproape,
În ceasu' morții?
Iaca bună întrebare…
Oare, e din cauza păcatelor mele
Şi n-aveam dreptu' de-a atinge
Nici măcar… în treacăt,
Mâna prietenei mele?
Oare, fiindcă toate, pe această lume
Îs aşa deşarte?
Fiindcă aproape totu', e doar iluzie?!

De asta uneori, mi se părea ca te grăbeai
Ca să-ți fiu în fiecare zi, aproape?
Fiindcă ştiai că în curând, din lumea asta, plecai
Iar de întârzii, timpul, ne va desparte?

Ş-au fost atâtea ori, de la întâia noastră despărțire,
În care-ai vrut să-mi zici de îndată, adevărul;
De ce n-ai făcut-o, privighetoare?
C-aş fi lăsat ... poate… toate, deoparte,
Doar - doar ca să am o clipă-n care…
Să-ți duc dorul…

Iar apoi, când revenişi la mine, de ce n-ai zis nimic?
De ce n-ai spus, draga mea, că tu iți aminteai de mine,
Lăsându-mă să cred că datorită bolii, deja uitaşi, a doua zi?
M-am simțit… mereu singur, luptând într-un război…
Ce n-aveam să-l câştig
Şi-atunci, cât de puternic mai poate fi, omul,
Când n-are-un sprijin - acuma, oare, ştii?
Iar viața, ici, pe pământ,
Mereu va transforma elementele sale, rând pe rând,
Dar, oare… cine?!
Oare cine, mi te va aduce 'napoi,
Atunci când, ca să-mi dai răspunsuri, te strig?

Oare, fost-am atât de păgân, în viața asta,
Încât să n-am dreptu' de-a-mi ține prietena de mână,
Atunci când moare?!
Oare, de-aş fi avut acel drept, aş fi plecat cu inima făcută scrum,
Sau s-o chinui pe-a ta, în loc s-o uşurez, în clipa morții?

Oare când te priveai,
Dulce făptură,
În oglindă,
Răspunsurile, le găseai?

„Şed la margine de drum“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Iaca şed la margine de drum

Priveam în tăcere, către cer
Aşteptând parcă furtuna
Să o cheme, din neant;
Mâna, mi-o întindeam,
Să-mi strâng pentru suflet
Primele semne de ploaie;
Ochii, priveau, melancolici,
Forța naturii, înfiripându-se-n eter,
Schimbându-şi elementele întruna
Ca zalele unui lanț, învârtindu-se,
Căzând în spirale de fulger
Din Ceru' Nalt…

Şi…

Iaca şed,
La margine de drum
Să-mi trag, pentru o clipă,
Sufletul…
Cine, oare, va şti
De-o să mi-l pierd
Când soarta îmi va face casa scrum,
Ori când mi-a lua pe rând, câte-o ființă dragă?!
Îmi duc mâna la brâu şi-mi iau desaga cea micuță,
În care aflu, de îndată, o mlădiță;
Constat că-i încă fragedă…
'I-un firişor… de iederă…

Aştept, nerăbdător,
Să vină de îndată ploaia…
Plantez firava mlădiță
Şi-mi văd de drum
Până la vremea
Când poate… iarăşi, călător,
Să poposesc,
Depănându-mi amintirile,
Pentru o clipă…

„La început de drum“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

La început de drum

Iată că pruncul, va să deschidă ochii
Către noua-i viață,
Cu primul geamăt al mamei
În clipele îndurerate ale facerii,
Dară încununate de bucurie,
Când şi l-a strânge-n brațe;
Îngeraşii, de îndată, ca vântul,
Se iviră, strânşi în juru-i, roată,
Care mai de care, să-î fie Înger Păzitor,
Cari să-l vegheze, ocrotitor,
Până şi-n clipa morții…
Când totu'-i nou şi poate privirea-i plină de teamă,
Se agită, pe la colțurile casei
Poate… vrând de-ndată să vad'-o icoană,
Cari să-i aducă… un strop de armonie
Din busuiocu-i sfânt, ce-n mireasma-i vie, seamănă pace
Încă din clipa-n care… binecuvântând, îl scaldă-n apă preotul…

Primul țipăt, s-aude,
Săltând ecouri,
'Nalte, în urechile mamei,
De-i redară viață ochilor săi,
Lăsând din adâncuri,
Spre suprafață, izvoare…
Şi iaca-l strânge,
Cu drag, la pieptu-i,
Respirând sacadat, de emoții…

Aş putea întreba fiece mamă
De clipa-n care a născut întâia oară;
De gândurile ce… când… îi reamintesc, o încongioară,
De sentimentele ce amintirile-i trezesc, spre viață;
Dar astea nu vor fi de-ajuns, ca să descrie
Acea trăire, ce numai o femeie, poate cu-adevărat, s-o ştie;
Iar ea, e prima ce-l ia pe prunc, de mânuță,
La început de drum…

„Ştiam că te întristezi adeseori“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Ştiam că te întristezi adeseori

Să cuget, uneori, la tot ce mă-ncongioară,
Mi-ar fi util, drept introspecţie interioară;
Oare mi-o şade bine, când mă razăm iar
De tocu' cela vechi, al uşii,
Cu braţele-mi, împreunate, ca un ghem,
Cu ochii-mi ficşi, privind la ploaia de pe-afară?!

Un tunet, s-aude, de prin nori, anost, chiar dacă poate mă-nfioară
Cu sunetu-i divin, ce-mi intră hulpav în timpane, ca o fanfară -
Iar în zare… doar fulgere electrizante cu ramuri fine, s-agită, triumfal
Pe ceru' negurat, ce-amestecă esenţe reci, în taina nopţii,
Cu zgomotul pădurii, vuind, de departe, ca un tren,
Cu ropotul ploii, danţând în tandem
cu ritmul toamnei, la ceas de sară…

„Ştiam că te întristezi adeseori”, îmi zic în gând
Ca pentru cea fiinţă dragă,
Ce-a plecat cu vreme-n urmă,
Spre o altă viaţă…
Şi aş fi vrut, pentru o clipă,
S-aud, din când în când,
Glasu-i blând…
Dar… nu avea cum să apară
Ca ş-un steag ce se înalţă;

Doar candela micuță, stă aprinsă,
Păzindu-i lespedea de piatră,
Iar statuieta - îngeraş, cu cartea-n față,
Va să spună-n fiece zi,
Câte o rugă,
Semn că în orice copil, se ascunde-un har, care în timp,
La suprafață, i se arată
În toată frumusețea sa… când, drăgălaş, zâmbind deodată,
Îți va întinde, către tine, a sa mână…

Şi pentru cel copil al vieții, nu va conta
De eşti pe-atât de egoist încât să te gândeşti numai la tine,
Nici de pentru un timp, vei fi tu însuți, ş-apoi, ca alții, te-ai schimba,
Căci iată! Aşa iubeşte un suflet!
Iar… pe cât de trist ți s-ar părea,
Pe cât de rău ai fi …
El s-ar gândi…
Adeseori, la tine…

„Ştiam că te întristezi adeseori
La răutatea ce o vezi în jur,
Dar, crede-mă, micuțo, când vei fi acolo, printre nori,
Nu vei mai fi… un suflet… singur…”

„Cândva“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Cândva

Din vârtejul amintirilor,
Prins-a gându' meu în treacăt, una;
Cădeau, rând pe rând, petalele gingaşe ale florilor
Sădite cu drag, cândva, în grădina mea…

C-aşa-i viața florilor:
Acuma-s tinere-n mireasma lor,
Îmbietoare, precum polenu-i către albine,
Şi-mbujorate, celea domnişoare,
Din ele-şi fac… parfumuri fine;
Iar mâine-s ofilite, împărtăşind şi altor suflete
Durerea lor
Când treceau, grăbite, pe alee,
Ocolind, pentru o vreme,
Chipul ce fuse, cândva, al lor…

Transcend trecutu' spre un viitor incert,
La timpul când… poate într-o zi,
Inima-mi va bate mai tare într-acest piept
Când ochii-mi căprui, mormântul, ți-or privi…
Ş-atunci… florile celea ofilite,
Le voi picta de-ndată,
Când mâinile-mi, flămânde,
Vor căta iarăşi… pensula
Ascunsă colo… printre stele…

Iar vorbele-mi, n-or mai agiunge,
Când va să rostesc,
Cu drag,
Povestea vieții tale…

N-am ştiut că mărțişoarele ți-s dragi, Ioana…
Iar de mi-ai spus, se pare că uitasem;
Ori eu, mă bucurasem,
Când Iza, mi-amintea
Că despre mine,
Cu drag,
Tu le vorbeai…
Cândva, poate-o să atingă mâna mea,
Ce ți-o fost drag, pe astă lume;
S-o bucura, atunci, neliniştitu'-mi suflet,
Când trandafirii firavi or să ajungă-n palma ta…

„Dorințe, pentru fiecare…“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Dorințe, pentru fiecare....

Dorințe, pentru fiecare,
De-am aşterne zilnic, pe-o cărare
Ne-ar duce la capătul lumii…

Iac'-aşa suntem noi, ceia oameni,
Născând dorințe, fel de fel;
Să-şi afle drumul, oare, omul, când are-un țel,
Chiar dacă visu' său, va fi atât de mare,
Încât s-a spulbera, când depăşeşte celea margini?!
Dar… dacă n-aş nutri nici o dorință,
Ce fel de lume-aş mai avea?
Oare, n-o fi cumva… cam pestriță,
De n-aş vârî pastel, în ea?!

Dorințe, pentru fiecare,
De-am aşterne zilnic, pe-o cărare
Ne-ar duce la capătul lumii…

Şi mi-amintii de cea mică poveste
Din vremurile când eram mai mic,
În care… Dumnezeu,
Picta fiece viețuitoare…
Şi toate parcă îşi dădură veste,
Să se-adune împreună,
Ca-ntr-o zi de sărbătoare,
Iar Dumnezeu, pe fiecare le picta,
Cu Divina-i Mână,

Ş-atunci, va să-nsemneze…
Că fiecare…
Avea dorințe…
Una, de-a fi mai mare,
Alta, de-a fi mai mică…
Unu', frumos, ca razele de soare
Iar altu'… ştirbit la frumusețe, ca o nălucă…

Dorințe, pentru fiecare,
De-am aşterne zilnic, pe-o cărare
Ne-ar duce la capătul lumii…

Ş-atunci, s-ar pune o întrebare:
„Noi, ce dorințe… năzuim?”
S-avem palate, aşa de mari
Încât să ne umbrească ceru',
Când om privi în zare?!
S-avem o mie de podgoare
Pe care nu le-om semăna
Dar… când s-or uita la ele, alții,
Să aibă ce invidia?!
S-avem, cumva, hectare întinse
În care toți copacii
Să ne aparțină
Şi să-i taiem în voie,
Ca mai apoi, să spunem
Că n-avem nici măcar…
O vină?!

Dorințe, pentru fiecare,
De-am aşterne zilnic, pe-o cărare
Ne-ar duce la capătul lumii…

Sau poate noi, bărbații,
Ar trebui să năzuim spre desfătare
Cu o mie de femei, în viața noastră
Şi care… precum şerpii,
Să ne obişnuim a sta întinşi, la soare,
Cu sângele atât de rece, ca şi-o marmură?!
Ori, poate, voi, femeile,
Să ridicați iubiri transcendentale
Către o mie de barbați, frumoşi, inteligenți, precum statuile
Dar care…fără de viață,
să murmure cuvintele fermecătoare
Pe care voi le-ați crede, fiindcă vă veți numi naive?

„Au voi, ce v-ați dori în viață, oameni?!”
Aş întreba pe fiecare…
Dar, nici aşa, nu aş vedea, printr-ai mei semeni
Decât… în loc de bucurii... lacrimi amare
Iar visele neîmplinite, le țipă-n creiri, ca nişte fantome,
Nesătule, niciodată, de a le suge viața -
Iar ochii lor, cândva… copilăroşi… şi fragezi,
Drept rare diamante, într-această lume,
Acuma-s şterşi… de lacrămi, umezi,
Căci florile, cândva, în grădină, înflorite,
Nu le mai dă dulceață -
Iar când albinele, în cete, să se-adune,
Nu mai au hrană, să le-ajungă
Ş-atunci, desigur, vor pleca,
Către alte locuri,
De va să-şi protejeze
A lor… regină…

Dorințe, pentru fiecare,
De-am aşterne zilnic, pe-o cărare
Ne-ar duce la capătul lumii…

„Atunci, haide, să năzuieşti dorințe-adevărate”
Aş spune întâi, plin de speranțe - mie însumi -
Că astfel, dacă eu greşesc, fi-va greşala mea - nu a lor;
De visele-mi sunt prea mărețe, dărâma-s-ar toate!
Că atunci, va trebui să ştiu c-am fost, pentru o vreme, sclavu' lor,
Iar de s-au sfărâmat, înseamnă c-or fost false!
Da' voi fi împăcat, căci, n-aş fi chinuit pe altu',
Aş fi ferice-atunci, că nimeni pe această lume,
N-a trebuit să lupte, lângă mine
Şi nici să-şi verse viu' sânge-n van, precum ostaşu'…

Dorințe, pentru fiecare,
De-am aşterne zilnic, pe-o cărare
Ne-ar duce la capătul lumii…

„Oare tu, ce dorințe-ai avut, micuțo?”
Şi niciodată n-am ştiut, să te întreb…

„Rămas bun, Ioana...“

- Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r

Rămas bun, Ioana...

Mi-a fost drag de tine…
În unele timpuri… atât de puțin, încât…
Nu ştiam de-i iluzie, ori, realitate,
De-s ale noastre drumuri, pentru un timp,
Ori… despărțite… mereu, de cea eternitate…
Acum, tu nu mai eşti, printre noi…
Oare… oare, eu… de ce încă… mai sunt?
Mi-a fost drag de tine…
În unele timpuri… atât de mult, încât…
Abia reuşeam să las o concluzie,
Drept gând, către tine, în noapte,
Cu vremuri în care lăsai un suspin, ori, vreun alint
Să le-mbrățişeze pe toate…
Acum, tu, încă mai exişti,
Iară noi…
Ceia ce te-o-ndrăgit, îți suntem îndatorați,
Pân' la moarte…

Mă iartă, dară, că n-am fost poate atent
Că drumu' vieții tale, va se scurta, deodată,
Ici, pe pământul acesta, plin de viață şi moarte…
Aş vrea…să cred....că n-am fost întotdeauna absent
Când… poate gându' tinereții, sărit-a în calea-mi, întortocheată -
Când… nu ştiam de vei mai fi, într-o zi de mâine… aici,
Iar azi, îmbrățişam… o amintire…

Ma iartă, dară, ființă,
Că n-am ştiut să-ți fiu mai aproape
Decât…doar o vreme…
Fiindcă aşa-i viața comună, a celor ca noi,
Răsfrânsă-ntr-ale cerului stele boeme…
Poate, cândva… la ceas de sară,
Oi sta ş-oi veghea spre altă ființă
Ş-atunci, pacea-mi găsi-o-voi, poate…
Pe cât de mult aş fi trăit-o-n brațele tale…
Mă iartă, dară, că n-am lăsat totu' deoparte
Încă de prima dată, când într-un ceas neliniştit,
Mă chemaşi lângă tine, să ne plimbăm împreună;
N-am ştiut că-ntr-aşa scurt timp, de viața asta pământească,
Va să te despartă Dumnezeu, de ceia dragi, precum ziua, de noapte…
Timpul în care Steaua Dimineții, ne spune la toți "Noapte bună"…

Îs aşa multe de spus, draga mea,
Dară, unde mi-s oare, cuvintele?!
Iar de le-aş mai zice acum, ce-or mai rezolva?
Nu vor mai întoarce timpurile…
E de-ajuns, draga mea,
Să mă rog, din când în când,
Să nu mă schimb?
Şi ca să rămâi pentru o viață,
Părticică, cât de mică,
În inima mea,
Într-al meu gând?!

Oare, unde mi-s notele, draga mea?
Că trilurile de privighetoare,
Doar sara, s-aud vesele,
De le şade bine colo-n pădure…
Nu-mi găsesc portativul, iar cu bagheta
Nu va cânta orchestra,
Ca n-a fost zi de sărbătoare,
Ci, de doliu, pentru tine,
Prietena mea…

Oare, unde mi-s culorile, acum,
Când te pierduşi,
La început de drum?
Aş vrea… cândva…
Măcar florile…
La mormânt, să ți le pun,
În semn de rămas-bun,
Ioana…

,, Gânduri“ - Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r

II.

“GÂNDURI”

Din miliardele-mi de gânduri,

Ales-am să întind pe o coală, doar câteva;

Când zilele-mi fi-vor numărate, cândva,

Voi reciti, cu drag, precum odinioară,

aceste rânduri...

„Pe-aceste plaiuri I“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Pe-aceste plaiuri
I

Ici, pe-aceste plaiuri
Ni s-o născut poeții
Iar de-a lor graiuri vii
Ne-om bucura cu toții;
Fost-a viața lor,
Expusă în condeie
Că pline, le-o mai fost inimile!
Ş-au fost atât de pline,
Încât mereu, precum o ploaie
Adusă de un nor,
S-o revărsat peste popor,
Parfumu' lor...
Ah, voi, poeților!
Trecut-a vremea
Dară operele voastre-au rămas,
Scânteind, ca altădată,
Ca razele, în pragu' zorilor!
Ş-al vostru glas,
Încă răsună,
Ca o rugă,
De-şi cheamă dintr-o dată,
Eternitatea…

Pe-aceste plaiuri,
Scriitorii, ş-o spus de-ndată ofu'
Când scris-au celea rânduri,
Să le cetească,
Peste vreme îndelungată,
Tot norodu'…
Că vinea sărmanu', de la câmp
Ş-acas', să-şi cate tihnă
Că în curând, o nouă zi de clacă,
Avea în laţuri, să îl prindă
De nu-era palmă de pământ, necultivată!
Apoi, ceia scriitori,
Ş-o spus ascunse-n rânduri,
Bucuria...
Că priveau mereu, la nori,
Surâzători,
Cătând printre ei,
Armonia…

Ah, voi!
Ceia ce-aţi scris
De să le bucuraţi inimile altora!
Se bucură copiii, când vă citesc poveştile!
De-aţi vârât educaţia, în cela joc copilăresc, a lor
Iar ei, nasc vise, cultivându-şi minţile...
Le aleargă pe câmpiile descrise de voi, ochii lor…
Acolo, ei au să-şi cate,
Peste vremuri,
Ca şi voi,
Doar pacea...

„Pe-aceste plaiuri II"

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Pe-aceste plaiuri
II

Pe-aceste plaiuri,
Îşi lăsară o amprentă,
Ceia sculptori
Când cu ochii lor de vulturi,
Cătară spre cea stâncă
Ce va s-o sfarme-n fel şi chip,
Încât să-i dea o formă
Iar ici - colo, pe alocuri,
Să-i aştearnă-n umbre
Pasiunea lor, spre artă
Ce le-ncingea sângele-n vene,
Precum jăratecu', în celea lemne,
De vreme lungă-n sacrificiu,
Ce va să-şi facă operele, în migală
Spre bucuria celorlalți, când, şlefuite,
Să le vadă -
Spre tristețea pietrei, în supliciu,
Din zori de zi şi până-n sară,
Ş-al dălților, sleite de puteri
Ce-aveau să-şi hodinească trupurile, 'grămădite
Prin lăcaşe ruginite
Un' se rugau, de mii de ori
Către ciocanele urâte
Ce le priveau cu indignare
De parcă le-ar fi ştirbit ceva
Atunci când cela sculptor
Se folosea de ele
Să spargă piatra…

Ah, voi, sculptorilor!
Cu-atâta dăruire
Lucrat-ați cu migală,
Vrând să conduceți spre desăvârşire
Până şi urâțenia pietrelor!
Că luat-ați şi până cea mai neînsemnată formă
Ş-ați făcut din ea, o adevărată capodoperă,
De s-o uitat unii către stana de piatră
Ce şădea colo, de timpuri uitată;
Ei, n-o văzut-o - ci decât o formă pustie
Iară voi, ați făcut-o de îndată - cu mintea -
O prea - frumoasă statuie
La care toți ceia, aveau s-o privească
Precum un vis, devenit deodată, aievea -
Doar că statuia n-ar fi putut să le vorbească!..

„Pe-aceste plaiuri III“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

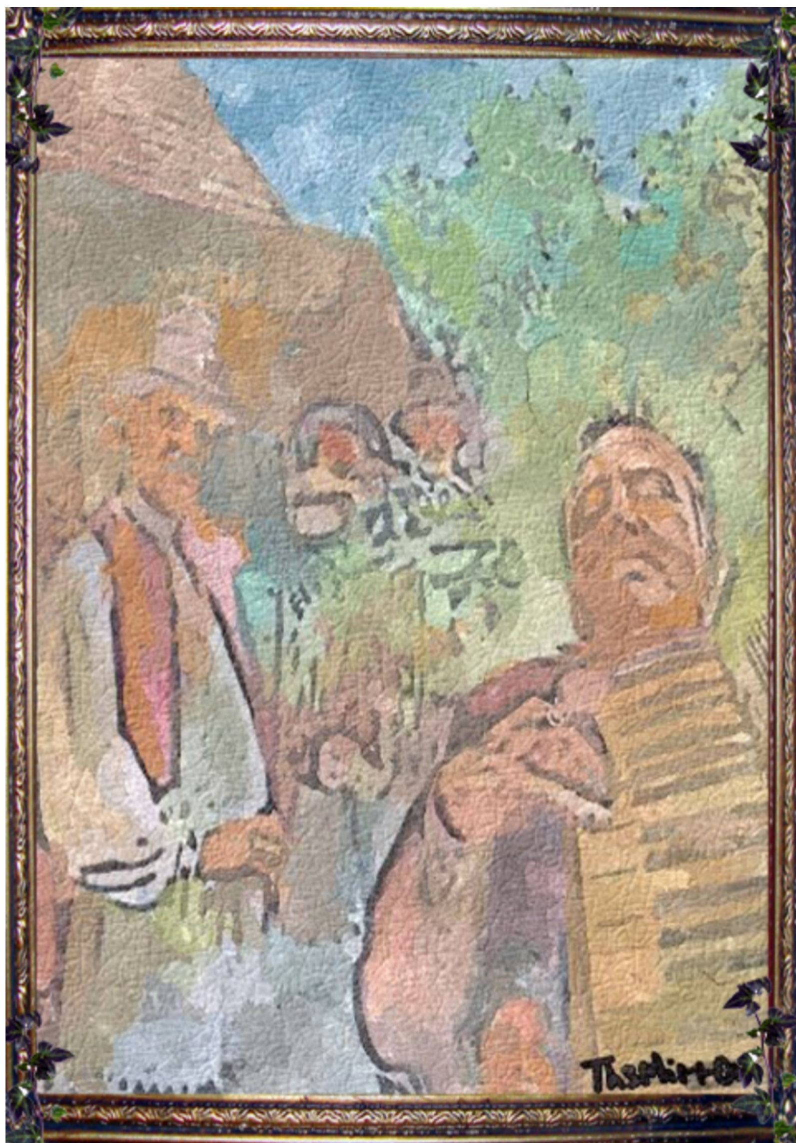
Pe-aceste plaiuri III

Pe-aceste plaiuri,
Privit-a sufletu' către frumusețile pământului
Ş-a început a picta tot ce zărea…
S-o născut, de-a lungu' vremii, mulțimea de tablouri,
Care mai de care, să farmece pe-oricine, cu frumusețea sa;
Că privit-a sufletu' către primăvară
De ş-a văzut copilăria,
Momentele când totu'-i ca-ntr-un vis
Şi n-ai mai vrea să te trezeşti -
Când în culori te încongioară… un paradis…
Ş-atunci, pictat-au chipuri de copil, artiştii
Ca să-ți arate felul cum erai, cândva,
Când totu'-n giuru'-ți, era atât de viu
Încât ş-acum, ai vrea să retrăieşti,
Pentru o clipă-n plus, fericirea,
Chiar dacă sufletu-ți oftează,
Ca un pribean, într-un pustiu
În care nu-şi găseşte oaza…
Dar iată, ca un copil, te trage iarăşi, de mână
De-ți arată că acel chin, ți-e pe sfârşite
Şi salbele înverzite, ți le-ar depune-n palmă
Cu degetele-i micuțe,
În zi de primăvara,
Când toate drumurile-s înflorite…

Privit-a sufletu' cela a lor, către vară,
Iar culorile, s-aprinseră, tacit, pe pânză -
Atunci când vântul căldicel, devine aşa de-ocrotitor
Încât iți vine să-mbrățişezi, de-ai fi femeie,
Seară de seară, acea briză,
Cănd păru-ți flutură, uşor,
Şi rochie lungă îți aşază, de te numeşte zână…
Apoi, raze de soare, s-agită, să dea lumină -
Iar ochii tuturor, se-nveselesc -
Căci norii, sus, pe cer, se-mbujorează
Când paseri mii, pre limba lor, vorbesc…
Da' toate ... parcă nu vor să se termine
Iar pictorul, demențial,
Amestecă în fel şi chip, cu cea răbdare,
Culoarea, pe paletă
Ca mai apoi, să o întindă drept fundal
Spre bucuria vieții… care…
Îi şade bine când se reflectă
Într-acea oglindă…
Iar ramele-i, s-adună, în spirale
La fel cum iedera se-ntinde, pe copaci,
Cu miile-i de brațe, acaparatoare,
Şi sărutând adesea, muşchii umezi,
Îşi face cale printre scoarță,
Până încep a cade frunzele
În zilele de toamnă…

Atunci, totu'…
Se schimbă-n ruginiu…
Copacii, se scutură,
Parcă răpuşi de boală
Iar vântu' rece pe dată
Strânge în juru-le roată,
Fiecare frunză…
Pictorii, atunci, şad
Între trişti şi veseli,
Născând melancolie
În ce-a fost cândva,
Pe pânza albă,
Culoarea vie…
Şi uite-aşa,
Cu nostalgie,
Vine… iarna…
Iară totu'-n giur, îngheață,
Pân' şi pensula,
Din mâna lor,
Parcă tace…
Moartă,
Fără de viață…
Da'-ntr-acele clipe,
Din ceruri, cad,
Rând pe rând, fericite,
Cristalele de gheață…
L-a-nceput, mai slab
Şi-n timp… s-agită
Printre frunzele de brad…

Ah, voi, pictorilor!
Minuna-se-vor sufletele
De tablourile vieții
La fel ca-n clipele
Sublime, fără de prihană,
Ale tinereții…
Iară voi veți sta, colo-n biserici,
Cu pensula-n mână,
Amestecând pasteluri, în vitralii, -
Ori, la strană,
Pictând doar îngeri,
În sufletele voastre
Având doar voie-bună -
Ce va să le-mpărțiți,
Drept daruri, către alții…
Fi-vor şi ei,
Pentru o clipă-n plus, fericiți…

„Pe-aceste plaiuri IV“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Pe-aceste plaiuri IV

Pe-aceste plaiuri s-adunară
Cu mic, cu mare, toți țăranii
De va să șadă împreună
S-asculte cântece de voie bună
Când tradiționala nuntă,
S-o aștearnă, de cu sară…
Iară lumea să danseze
Ca-ntr-o zi de sărbatoare
Unde totu' să vibreze
Ca ș-o apă curgătoare…
Ah, voi, muzicanților!
Cum v-o șade cu țambalu'
Când din spate-i sună scripca?!
Cum să-ntinde-acordionu'
Când la gioc vine mireasa?!
Iac-așa, la zi senină,
Nașii se porniră-n gioc,
Iar în mijloc, horă mare
Cu mireasa la mijloc…
Va să vină fiecare
S-o învârtă, rând pe rând
Până-n zorii zilei, oare?!
Ori, n-or mai avea putere
Când butoaiele se sacă
În acorduri de-alaută
Și-n esențe de țigare?!

În tradiții populare,
Cu glas dulce, zice naiu'
Despre zilele în care
Fiecare-şi duce traiul -
Iară sunetu-i duios,
Colo-n liniştea serii
Îşi mângâie, conştiincios
Patima durerii…
Iaca vin şi zorii zilei
Printre frunze de mesteacăn
De priveau înspre pământ
Rochițele de promoroacă
Şi îndat' s-aude-n vale, pe alocuri,
Buciumul ce parcă-şi strigă
Cu-a sa voce, lungă,
Strămoşii, pe-aceste plaiuri…
Iar de colo, de la stână
Deja s-aud cânii
Lătrând în surdină
De-şi cheamă stăpânii
Care la auzul lor
Se trezeau pe dată
Şi-i certau încetişor
Că nu-i lăsau să doarmă -
Da' mai apoi, să îi dezmierde,
Mângâindu-i pe blănița,
Când le-a deie de mâncare,
Dis de dimineață…
Ş-apoi fluiere cântară, colo-n munte,
Veselind pe dată chipul tuturora
Cu ploaia de triluri, mărețe sunete
Ce le-ar rămane-n joaca lor copilărească,
În suflete, pentru totdeauna…

„Pe-aceste plaiuri V“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Pe-aceste plaiuri
V

Pe-aceste plaiuri
S-au perindat artiştii,
De-a lungu' vremii
Ş-a mele gânduri
Le-oi împarte, ca şi alții,
Cu toți oamenii…
Oare, viața, mi-o ajunge
Să îmi duc la îndeplinire
Visele ce mi s-agită-n sânge,
Precum izvoarele muntelui
Curgând, cu zgomot, printre pietre?
Iar cea sublimă Artă
Nu voi s-o las
Precum o carte aruncată,
Ori alta, care-a ars…
Iară de-oi fi trist, cândva,
Mâinile or prinde… de îndată, pensula
Şi voi începe a picta…
Viața…
Ş-atunci, ochii, de vor să vadă...
O lume întreagă…
Tot nu le-or ajunge timpul, s-o pătrundă,
Că de-aş deschide, măcar o pleoapă,
Natura… mi-i inundă…
De-aş fi fost orb, să n-o mai văd,
Aş fi întrebat pe alții cum de-i aşa fermecată
Iar când s-adorm, să-ncerc a răbda
Acel întuneric ce nu mi-o arată…

De-oi fi bucuros, peste ani,
Voi ține la piept, cu drag, iubita-mi harpă
Şi nu-mi va păsa că sângele curge din răni
Când degetele, răsfirate, pe corzile ei
Or chema, într-un glissando, prima notă…
C-aşa-s scrise, pe portative,
Notele ce nu se văd,
Instrumentele ce nu se ating,
Gândurile, ce nu se răsfrâng,
Sentimentele, ce nu se percep…
Iară prima notă, le are pe toate,
Precum o frecvență, toate vibrațiile,
Iară prima orchestră, e cea a naturii,
Precum un fulger, pe timpul furtunii…
Toate gândurile, de-aş putea să le sting…
Poate… când mă voi întoarce-n pământ,
Fără nici un bilet…
Fără nici o lumină, în noapte…
Şi… doar privighetorile-ar mai ciripi,
Sub lumina lunii…

De-oi fi nebun, când va să vină vremea,
M-aş reîntoarce de unde-am plecat…
Şi doar Arta, va rămâne, aievea,
Tot ce vreodat'-am visat…
Oare, în cea clipă, în care n-oi mai şti cine sunt,
Îmi voi recunoaşte chipul meu de oglindă?!
În mod sigur, nu voi mai şti că sunt…
Un alt trecător… pe-aceste plaiuri…

„Pe-aceste plaiuri VI“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Pe-aceste plaiuri
VI

Pe-aceste plaiuri
S-o definit tradiții
Când toți românii
Să-nțălegeau ca frații
Şi nu era chip de dezbinare…
Nici în zilele… în care…
Toți… ar fi crăpat de foame -
Şi iaca țara, de-a lungu' vremii,
O-ndurat prigoane
Da'-n pofida sorții
La război, pornit-au toți,
Cu mic, cu mare…
Ş-atunci, în clipe grele, tot românu'
S-avânta în luptă, la fel ca leu'
De se mirară, pretutindeni…
Toți duşmanii…
Iară spaima, pe chipu-le, li s-aşternea
Când spada, ridicându-se, era de neoprit,
Iar pentru o victimă de-a noastră,
Ale lor, s-au înzăcit…

Ah, voi, străbunilor!
De-a curmezişu', sufletu', v-ați pus
Să apărați această țară
Chiar dacă mumele v-o plâns
Când n-o-ți mai fi venit acas',
Să le îmbrățișați, sară de sară;
Chiar dacă soațele să jăluiau
Alături de copii,
Când în pământ, trupurile, vi să duceau,
Iar sufletele, la ceruri, vi le luară îngerii…

Pe-aceste plaiuri, stat-au mărturie
Râuri de sânge, cari s-o scoată din robie
Şi totu'… doar pentru cea libertate
Care din veacuri, se cată de-a păstra
Indiferent de-i azi, ceru' senin,
Ori mâine, să prevestească furtuna…
Privit-au domnitorii, peste astă țară,
De ochii lor se arătau ocrotitori
Chiar şi-n zilele în care aveau să moară
Pe câmp de luptă, dar biruitori -
De toată suflarea păgânească, avea să ştie
Că orişiunde ar lovi, cu duşmănie,
Căde-va unu', da' s-or ridica, de îndată, alții,
Să încununeze stema țării, în curaj şi glorie…
De s-o întins peste tot, frumusețile țării,
Plecând de la cele lanuri mănoase, pline, de grâne,
Până la cele livezi, pline de roade…
Ş-acum… noi, ca urmaşi,
Să ne-amintim de strămoşi…
Iar de-om reține ceva,
N-om da... totu', uitării…

„Asimetric“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Asimetric

Două puncte…
Aparențele, înşeală;
N-au o ordine anume…
Dacă s-ar amesteca întruna,
Ar fi mărunte...
Atât de mărunte,
Încât nu s-ar distinge decât una…
Doar prima…
Cealaltă, în spate, i se ascunde,
Dar… o înconjoară…

O idee…
Formă, fără valoare
Şi poate de i se va da una,
Parfum de orhidee,
Împrăştiat în razele de soare
Ce-amestecă întruna,
Reflecții…
Dar ele, nu vor să stea unite
Precum cuvintele aleargă noaptea,
Pe-o alee…
Luna plină, stârnită de şoapte suave,
Într-o dulce chemare,
Freamătă, ştirbită…
S-apleacă pe-un nor, obosită,
Ş-adoarme-n ceață…
Te sărută pe gât, vântul, cu adierea sa,
Atingere suavă, de necontestat...

Cuvintele-şi caută loc de odihnă,
Pe foaia deja aruncată,
Înainte de vreme,
Mototolită…
Şi parcă penelul, îşi zăreşte iubita
Când cerneala… devenea fermecată
Amestecând vise, trecute de marginile realităţii
Ce s-alintă, precum un leagăn,
Spre extreme…
Dar … aparenţele… înşeală...
Înşeală tot ochiul fugar
Când cată să prindă
Rând pe rând,
Cu priviri îndulcite,
Câte-o ispită
Şi nimic nu pare-a fi în zadar
Atunci când florile-şi desfac
Suspinând,
Petalele,
În grădină...

„Numărătoare“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Numărătoare

Privesc iubita…
Nesătul de buzele-i flămânde
Ce mă sărută, încetişor, pe frunte
Cu dragostea-i infinită, ca o nebună...
Îi număr, rând pe rând, gesturile gingaşe
Ce cată să mă încânte, trăgându-mă în brațele ei pătimaşe,
Tot mai aproape... şi… mă alintă, cu şoaptele ei, pline de viață,
Apoi... mă adoarme, cu visele sale ce le gust
Într-un parfum de dulceață,
Răsfrâns din tainele florilor, ascunse între norii călători,
Adus din mrejele clipelor în care ochii săi argintii,
Priveau către mine;
Nu cutezam să întorc aceeaşi privire,
Timid, căci îmi dădea fiori
Dar ea, zâmbea… la ureche şoptindu-mi:
"De asta rămân mereu, lângă tine"…
Şi-mi număra, una după alta, bătăile inimii, surâzând când ...
Voiam să mă retrag din brațele ei…
Iar ea, copilăroasă… în joacă,.. nu mă lăsa…

„Ce-ar fi… dacă în fiece zi, te-aş picta?"
Vrut-am s-o întreb, într-o seară în care mă mulțumeam…
Doar s-o privesc dormind…
Şi din când în când, îmi aşezam capul pe pieptul ei, cald
Pe încă de-o mie de ori, decât inima mea...
Iar totul, devenea atât de liniştitor încât
Nici măcar gândurile, nu mai erau …
Ea, suspina, ca şi cum toate încheieturile, ar fi durut-o
Când de trupul ei firav, va să mă despart…
Dar reveneam, căci simțeam că şi o parte din mine,
Moare, o dată cu ea...

„N-ai reuşi, decât o dată pe lună”,
Îmi zise, când s-a trezit, dimineața...
Dar eu, deja adormisem, cu gând să-i culeg…
Cu buzele-mi arse, lacrima sa,
În timp ce-i priveam părul lung,
Tras în şuvițe rebele, de-o parte şi de alta,
Învelindu-mă, ca o pătură fină ce avea să topească
Calota de gheață a inimii mele
Împreună cu pieptu-i fierbinte,
Tresăltând, sacadat, plin de viață...

„Ce-ar fi, dacă ți-aş scrie poeme, în fiece zi?”
O întrebai şăgalnic, tachinând-o, ca s-o văd surâzând,
Lăsându-se uşor, ca un fulg, în brațele mele…
„Ai reuşi!..”
Îmi zise, trăgându-mă cât mai aproape,
Tot mai aproape...
Şi mă adormi cu dulcea ei sărutare…
Îmi număra, rând pe rând,
Clipele...
Ce-aveau să ne despartă…

„Clipa în care priveam amândoi răsăritul“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Clipa în care priveam amândoi răsăritul

E devreme…
Nici măcar... norii, nu şi-au schimbat culoarea…
Doar ceața, persistentă, se simte-n largul său
În clipa-n care îşi sustrage iarăşi, parcă… visul, efemeră,
Distorsionând, în arce de cerc, realitatea,
Imprăştiind în jur, tainele sale,
Căci urmele paşilor săi, se zăreau...
Când primele raze de soare, se reflectau, rând pe rând,
În palete de culori, peste iarba fragedă,
Poleită de beteala argintată a picăturilor de rouă…

Merg încet, privind către tine...
În zadar încerc să n-am emoții…
Căci tremurul şi-a făcut apariția…
Şi doar noaptea, imanentă, mi-l poate ascunde, cu voalul său
Până ce frăgezimea trupului tău, mă ispiteşte iarăşi, ca o sirenă,
Cu degetele-ți delicate ce se răsfiră,
Pe lângă mine, de-o parte şi de alta,
Cu glasu-ți fermecat, chemând buzele mele într-un sărut
În care toate gândurile, dispăreau,
Atunci când formele-ți rotunjite le atingeai,
Intenționat, de mine, ca să mă simți tremurând…
Şi acolo, în poieniță, eram… doar noi… învăluiți în ceața umedă,
Îmbrățişați, privind pentru o clipă… luceafărul de ziuă…

„Însingurare voită“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Însingurare voită

Cândva, un tânăr privea bolta cerească
Încercând să numere rând pe rând, câte o stea;
Ale sale, păreau să fie toate, căci, fiecare îi vorbea,
Dar el, îşi alese… doar una…

Dar, iată! Soarta, ciudată, făcu în aşa fel încât, pe timp de lună plină,
Steaua sa iubită, să se desprindă de suratele sale,
Căzând cu un oftat, peste munții 'nalți, pierzându-se în zare
Dincolo de ochii săi, ce încă mai căutau, sus, pe cer, acea lumină…

Iar el, venea acolo, sus pe stâncă, seară de seară,
Aşteptându-şi steaua îndrăgită, plin de speranțe
Chiar dacă totul nu mai era precum odinioară,
Iar soarta vrea să-l facă să renunțe…

Stelele îl chemau la ele, cu glas dulce,
Dar el, nu mai voia s-audă,
Căci nimeni nu-i putea întoarce
Steaua-i dragă, dată dispărută...

Şi iată! Stă acolo, în pofida vremii,
Însingurându-se voit, în aşteptare,
Că nimeni nu-i putea aduce alinare…
Nici chiar… promisiunea incitantă a eternității…

„Linişte“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Linişte

În locul în care amintirile, o îmbrățişează cu drag,
Legănând-o, pe aripile vântului hoinar,
Căutându-şi liniştea printre rămurele de fag
Cădea, în rotocoale, o frunzuliță...
Şi era… atât de drăguță,
În rochia-i, de chihlimbar,
Încât, o culese-n palmă
Fiica Zânii-Toamnă
Şi-i depuse-o sărutare,
Când se răsuci-n spirale
Iară frunza fermecată…
Se îmbujoră deodată.

Privea, timidă, către zână, cea frunzuliță
Şi se alinta, adeseori, ca o copilă, în chicotele-i drăgălaşe
Răsfrânse precum clopoțeii în suflul vântului, acolo-n poieniță,
Iar fiica Toamnei o îndrăgea, în priviri pătimaşe.
Dar timpul trecu şi frunzulița, cândva plină de viață,
Zăcea, făr' de vlagă, în palma-i, inertă
Şi-o lacrimă, i se scurse de îndată, pe față
Când zis-a în şoaptă: ”E linişte, acum...”
Îşi strânse la piept, frunza iubită,
Sărutând-o pentru ultima dată,
Apoi, fericită,
O lăsă să plutească pe apă...

„Abstract“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Abstract

E ora la care ar trebui să doarmă; dar, n-o face;
Priveşte, către ceasul vechi, din perete;
Parcă se-nclină într-o parte;
Îi era teamă, poate de clipa în care realitatea,
Va să se destrame?!
Ştia, oare, că focul din vatră mocneşte?!
Inodoră, floarea sălbatecă, sclipea în razele lunii,
Prefăcând-o în zână; dar, tace…
Iar când s-apleacă asupra sa,
Îl fură-n lumea viselor sale…
Şi e atât de aproape…
Îi simte pulsul, vibrând acolo-n tăcere,
Iar căldura, o atrage;
Ochii, îs vii, precum două stele;
Şi-l privea, cu drăgălăşenia chipului său minunat, de copilă,
Atingându-i inima; cald şi rece…

„Oare, de ce şi-a lăsat tâmplele, lângă urechea mea?!”
Se întrebase deodată;
Ar vrea să o strângă în brațe cu putere,
Dară se teme ca nu cumva firavu-i trup, să-l strivească;
Se mulțumeşte atunci, să ofteze, simțindu-i căldura sufletului ei,
În timp ce-şi apropie încet fruntea, cu timiditate,
Adâncindu-se tot mai adânc, între pletele ei,
Precum vântul, în taina nopții,
Printre sălcii… tot mai aproape...

„Oare, de ce şi-a lăsat tâmplele, lângă urechea mea?!”
Se întrebase deodată;
Ar vrea să o strângă în brațe cu putere,
Dară se teme ca nu cumva firavu-i trup, să-l strivească;
Se mulțumeşte atunci, să ofteze, simțindu-i căldura sufletului ei,
În timp ce-şi apropie încet fruntea, cu timiditate,
Adâncindu-se tot mai adânc, între pletele ei,
Precum vântul, în taina nopții,
Printre sălcii… tot mai aproape...

Când totu' pare atât de adevărat, se întamplă ceva şi vezi realitatea;
Ce era cândva atât de cald, acum e atât de rece!
Cumva, când bate vântul, pe pământ, toate firele de iarbă, i s-apleacă
Şi nimic nu rezistă, sub suflarea sa…
Iar apa, mereu curge, croindu-şi drum, până şi-n cele mai dure pietre;
Dar orice-n lumea asta, afla-şi-ar locu'; piatră peste piatră s-a pus,
Ani de-a rândul, când s-a construit fortăreața;
Lama unei săbii, poate fi atât de ascuțită
Încât să taie şi o bucată de mătase,
În căderea sa lină, spre pământ…
Dar, nu duritatea sa, nici tăişul ei, nu-s cele ce retează,
Ci, viteza cu care perforează aerul…

Pietrele erau atât de frumoase, în locul
în care pârâul îşi întindea brațele!
Aveau atât de multe forme, care mai de care, mai colțuroase,
Extrase din pământul pe care în armonie, trăiau viețuitoarele!
Pe buzele lor, nu se mai zăreau cuvintele, căci se supuneau tăcerii,
În clipele în care se uneau, îmbrățişându-se, în noapte…
Ochii, nu aveau cum să privească întunericul din jur,
Ci doar… lumina din sufletele lor…

„Ultimul glas“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Ultimul glas

În jur, doar ceața, îmbrățișa martirii
Căzuți în râurile de sânge pe câmp de bătălie
Iar preoți, să le citească, le erau doar corbii,
Chemând cu glasuri reci, eternitatea…
Vântul suflă aprig şi împrăştie spaima
Căci nimeni nu mai este viu, ca s-o înfrunte,
În raza lunii sângerii, se-arată, parcă… moartea,
Cu brațele-i imense, culegând victoria
Şi chipu-i surâzând de bucurie…

Ultimul glas…
Avea să-şi cheme de îndată
Liniştea nopții…
Doar atât, a mai rămas
În clipa ceea, blestemată,
La care toți, căzură în lanțurile morții…

Amurgul de mai devreme, amesteca pe cer culoarea sângerie
Ce-aveau s-o guste toți, cu lacrimi în colțurile ochilor;
Dar nimeni, nu avea de unde să le stie…
Doar văzduhul, păstra tainele durerii lor…

„Să fie asta, oare, un tablou al izolării?”
Întrebase unul dintre bătrâni, oftând…
Privea schițele durerii,
Recunoscând că ultimul glas, fuse cândva, al său…

„N-ai privit în urma ta“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

N-ai privit, oare, în urma ta?!

[Mintea, către inimă]

Uneori, mergi pe drumul vieții,
Neştiind pe unde calci;
Alteori, te opreşti, în clipa bătrâneții
Întrebându-te pe unde ai umblat;
În brațe, azi, ai ține un buchet de flori,
Cu gând să-l dăruieşti cuiva drag;
Mâine, e posibil să cugeți dacă mai poți zâmbi
Atunci când nu ai pe nimeni, lângă tine.

[Inima, către minte]

Deseori, te-ai complexa în lanțuri reci,
Când eşti în anii tinereții;
Bănuind că ştii ce-i mai bine pentru tine, te complaci,
Uneori, nestatornică, chiar de greşeşti,
Iar vorbelor bune, n-ai da atenții,
Ştiindu-te prea dreaptă, iar tot ce ai visa
Îți pare foarte adevărat;
În clipele deznădejdii, ai vrea poate să cazi,
Ştiind bine că mâine e posibil să mori,
Nelăsând nimic în urma-ți, ireală, ca şi cum n-ai fi existat,
Apoi, vii de îndată, la mine,
Când de-ai fi făcut asta demult,
Ar fi fost altfel; oare, ştii?!
Şi mai zici că nu ți-s prietenă…
Dar te-ai întrebat de câte ori te-ai uitat la mine?!

„Sărmana“

- Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r

Sărmana

Aşteaptă vremea în care să pornească iar,
Pe drumul lung, ce parcă zi de zi, o istoveşte,
Iar ochii ei, privesc în gol…
De parcă au rămas undeva,
Pe altă lume, captivi;
Îşi duce mâna către inimă,
În dorința de-ai simți voința
Spre a merge mai departe,
Apoi, oftează… şi-o lacrimă se scurge,
Din temnița păzită de pleoape…

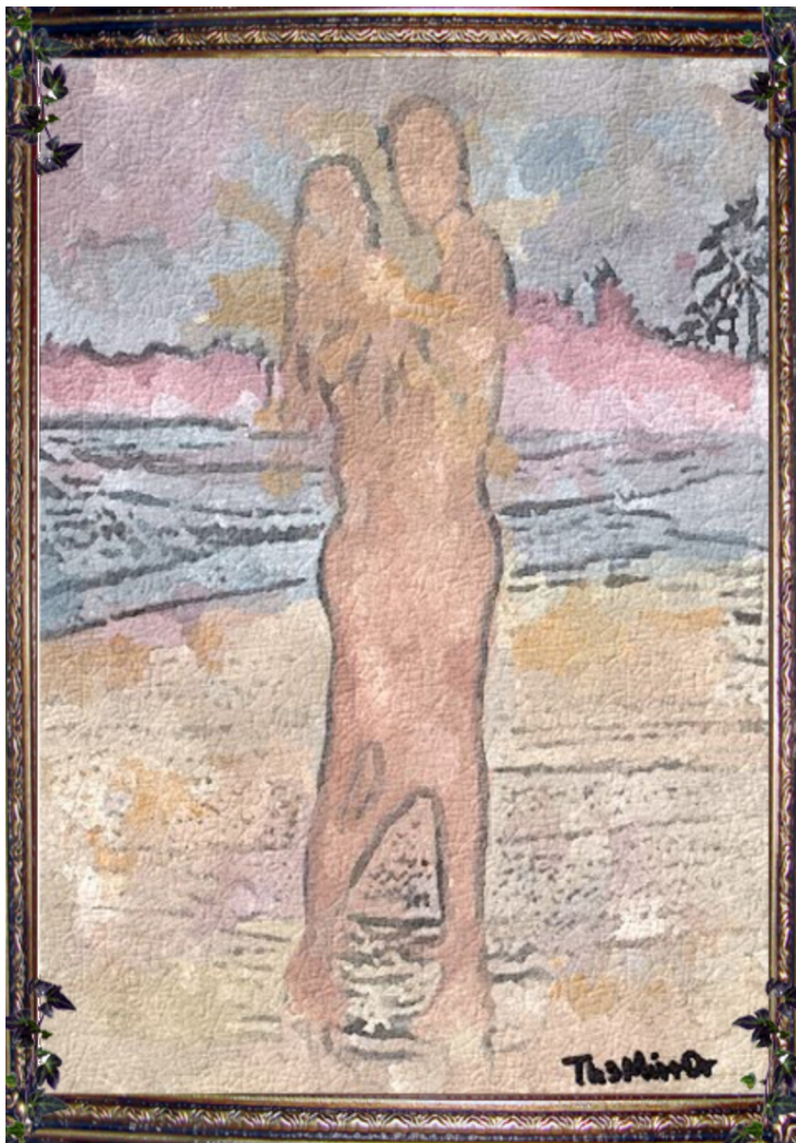
Iar soarta vru ca ea să fie intâi orfană,
Gustând astfel nefericirea copilăriei,
Sperând la o mamă şi-un tată,
Care să-i mângâie creştetul, înainte de culcare,
S-o scoată din ghearele celor 'aripate,
Ce-o trăgeau tot mai adânc, pe tărâmul iluziei
Atunci când privea luna, cu glas stins,
Gemând, apoi, cu teamă, se acoperea cu pătura,
Dintr-o dată, încercând să stea trează,
Căci lângă ea, stăteau de veghe aprige coşmare…

Tinerețea, i-a fost furată în clipa.. în care…
Jivinele-şi bătură joc…
De tot ce însemna onoare -
Ori balta de sânge în care fuse aruncată,
Îi devenise ca o pătură caldă,
Sub ropotul ploii reci, de toamnă;

Noaptea trecu, pe neştiute, dar ziua…
Lumină, parcă nu mai avea;
Spațiul, parcă nu-i mai oferă vreun loc,
Când tot ce atinge, doare;
Îşi amintea scena de oroare
Ce-i contura viața părându-i deja blestemată,
Urlând precum lupul la lună când nu poate s-o vadă…

De parcă acestea nu erau de-ajuns, pe drumuri, fost-a mereu,
Acoperiş fiindu-i cerul, iar ogradă, pământul;
Acum, în pragul morții, se întreba şi ea, sărmana,
De ce binele împlinit, la tot pasul, îi fuse răsplătit cu rău…

De s-ar scrie povestea sa, într-o zi,
Ar fi una dintre cele mai frumoase,
Şi pe cât de frumoasă ar fi,
Va fi fost una dintre cele mai triste…

„Idilă“

- Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r

Idilă

Aleargă către el, cu brațele-i deschise,
Cerând îmbrățișare pătimașă,
Cu buzele-i întredeschise,
Ce-i aminteau cum suspinând,
Îl sărutau cu lăcomie,
Lăsându-și moale corpul subțirel, în fața,
De fiecare dată când i-atinse-n treacăt, sânii,
Să-i simtă-n porii fiecărui deget, inima, bătând,
Știind că este clipa-n care-i va șopti, cu nerăbdare
Că este doar al ei, apoi, va să-i sărute ochii,
Cătând să schimbe acea culoare,
Să nu-și mai lase iar, raze de gheață
Privind-o fix, în raza lunii,
Atunci când pășește-n față…

Se retrage, timid, când vrea să-l prindă-n brațe,
Simțind că ea, ca un magnet, îl va atrage
Într-un torent de senzații, nemiloase,
Aidoma valurilor înspumate,
Când se lovesc de stâncile țărmului, zgomotoase,
Vrând să spulbere totul, într-o clipă…
La fel ca lumea lui, cu o idilă…

„Deschidere“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Deschidere

Deja nu poți spune tot ce-ți trece prin gând,
Ca şi cum ți-ar fi teamă de mine
Dar te simt aproape, ca o flacară, arzând
Ş-atunci ochii îi închid, în clipa când mă apropii de tine.

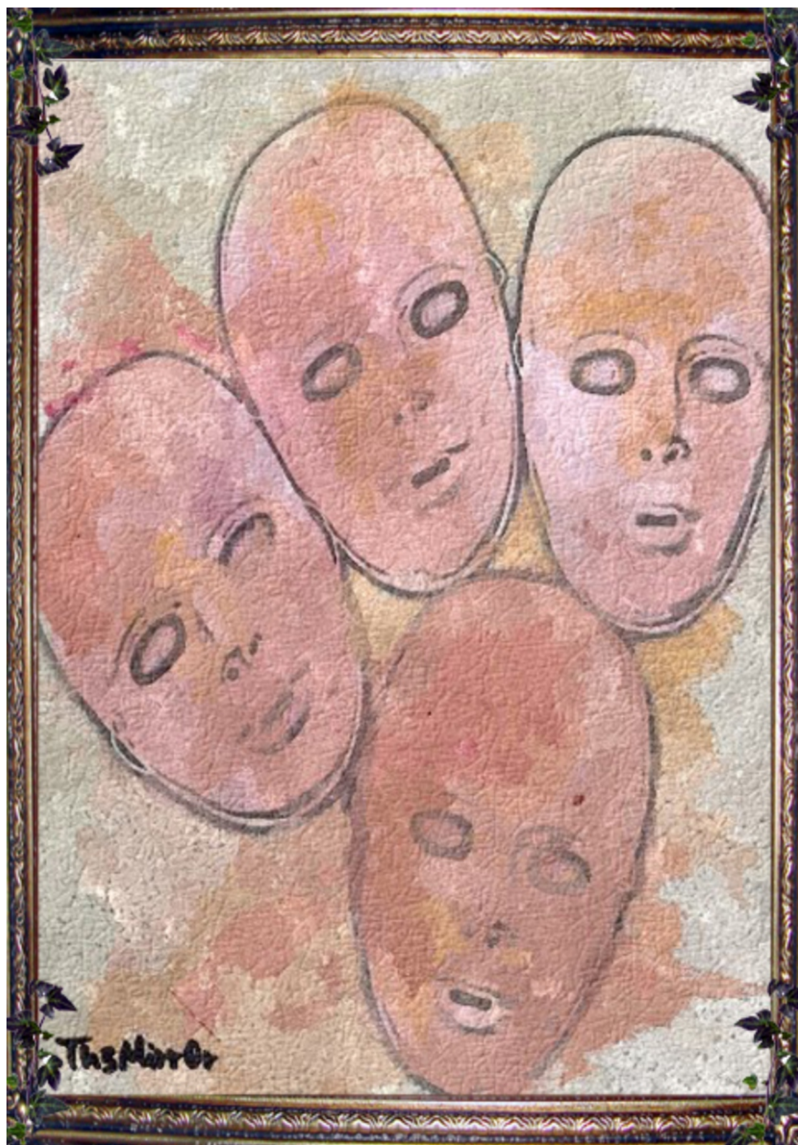
Nu-i nimic, inima-mi tăcută, te va aştepta,
Iar când să te sărut, după ureche,
Şoptind, îți voi spune : " draga mea "
În timp ce tu mă vei strivi în brațe…

Uneori, ajung să mă întreb
De ce mereu neînțeles,
Ajung, către final,
În clipele în care visele, se destramă,
Precum un ghem… se deşiră;
Un « amândoi » vreau să culeg,
Drept cel mai dulce fruct din pomul ideal
Pe care tot mâinile, încătuşate, împreună,
Cu dragoste, îl îngrijiră…

Să trăiesc în iluzie, nu am dorit niciodată,
Precum nici tu, nu ai dorit să tac,
Iar de-ai fi dorit cândva, tăcerea,
Nu am văzut-o ca pe ceva drept,
În cunoaşterea sa;

Oare… e cazul să-ți reamintesc de cea confuzie,
Care se-aşterne-n chip voit, când n-aş şti ce să fac,
Ori… poate, să stau inert… privindu-te…
Aşa, ca o statuie,
În loc să țin la piept o zână,
Numind-o plin de veselie “ draga mea “ ?!

Fără deschidere, mă chinui şi la rându-mi, te voi chinui, făptură,
Că omul, aproape că se schimbă, permanent,
Doar înțelegerea, prin suflet, aduce înțelepciune-n inimă,
Şi-atunci, până şi cerul… de-l privim, ne va părea efervescent.

„*Măştile semenilor mei*“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Măştile semenilor mei

Vai ! Aş vrea… să nu vă mai văd, în calea ochilor mei,
Măştile voastre drăguțe de statui !
Pe cât îs io, de păcătos şi n-aş dori nici un minut, să fiu ca voi,
Împărtăşind iluziile verzi - albastre, ce vi le etalați oricui;
Iaca, seara vine şi n-ați privi în urma voastră, nici o clipă,
La falsitatea ce vă stă cunună-n creştet, dulce podoabă,
Că vă trădează, de nici măcar n-ați şti nimic
De acea durere ce vi-i sortită,
La vremea când moartea drumurile, le separă,
De toate ce-ați făcut, vi le destramă…
Pe cât aş fi io, de ridicol, când nu suport acestea şi v-aş spune,
Pe-atât de încrâncenați ați fi, în lupta voastră cu o umbră,
De-acu'-i colo, ş-apoi, dincolo, ca un miracol făr' de rost,
La care vestea v-ar suprinde-n mlaştinile iluziei
În care se complace multă lume,
De fiecare o să umblați, bezmetici, creduli …
Dar oare, ca să iubiți, veți şti, că vai de soarta noastră,
Când moartea, ne calcă iar pe urmă?!
Vai ! Aş fi vrut să fi smuls toate măştile semenilor mei,
Ca astfel, nimeni să nu fi fost dator nimănui !
La cât aş putea fi io, de rău, nici n-aş clipi,
Când sângele-mi din vene, va să-mi curgă şuvoi,
Eliberând miile de clipe blestemate
În care să te zbati, drept unu'-a nimănui
Şi care doar moartea ar vrea să-l aibă victimă,
În clipele-i de teamă,
La care va sta trează,
Ca un fugar ce-i hăituit
De nebunie împlinită,
Iar noaptea o ascunde, pe lună plină,
În ceața viselor în care-şi leagănă-n-tre degete o lamă…

La cât aş putea fi eu de rece, aş putea îndrăzni
Să umblu făr' de teamă, printr-al iernii viscol,
Chiar de-oi cădea deodată, mort,
Când suflul său, mă va răpune,
Iară în gând, să văd doar munții 'nalți
Pe care tre' să-i urc,
De-n creştetu' lor
Să ating norii, cu o mână,
În timp ce ochii-mi să privească, dincolo,
Într-o altă lume, în care nu-i falsitate…
Şi-n care semenii mei,
Să nu-şi mai poarte măşti de atot-iubitori,
Iar sufletele, încet, încet,
Să-şi stingă cea lumină…

„Onoare“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Onoare

Privesc în juru-mi, zi de zi, dornic de-a învăța mereu câte ceva
Şi dac'-ar fi ceva neasemuit, mai rar ca jadul,
Aceea ar fi onoarea;
De obosesc, la rându-mi, când toate nu mai sunt ce par a fi,
Ori când obstacolele se ivesc în calea mea
Ar trebui să caut loc de odihnă
Ş-apoi, voi şti, negreşit,
Că pe tot pământul, se întinde cerul,
De-i schimbă forma şi culoarea,
Atunci când toate întineresc, în chip mirific
La clipa-n care ploaia îşi revarsă fericirea
Peste munți, peste câmpii, de la răsărit, către asfințit,
Spre un hotar sau altul, precum i-e voia,
Iar soarele-şi trimite brațe blânde în care picurii de ploaie
Se topesc, în esențe fermecate, ce nici un om,
Nu le va şti, decât în clipele în care cugetă
La toate câte le oferă viața
Ş-atunci, de-asemenea, vor iubi natura,
De într-o clipă,
Copii ai vieții,
Se vor numi,
Purtând cununi de diamante
În care-o străluci onoarea…

Tac, acum,
Căci în singurătatea mea,
Mă regăsesc, drept o ființă vie
Şi nu mă dau neînțeles de toți şi înțelegător a toate,

Da'-n schimb, rămân statornic visului,
Năzuitor spre cea eternitate,
Precum un lac oglindeşte cerul,
Iar printre nori,
Un drum, pe care fiecare … o să-l ştie;
Iar de priveşte la dreapta, va apuca pe potecile munților,
De se va regăsi în fiecare piatră,
Atunci când mâna o culege, de prin ferigile înverzite
Ce cată-n fiecare dimineață mângâiere,
Iar de priveşte la stânga, se va-ndrepta către țărmurile în care
Freamătă cu zgomot, valurile mărilor,
Iar ele poate-i vor şopti… că îl aşteaptă,
Nerăbdătoare, să-i arate paşii ce-i vor şterge,
Lăsând în voie să sclipească zilele însorite,
La fel cum onoarea de-ar îmbrățişa-o,
Va fi … cea mai de preț avere…

„Parfum de ploaie"

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Parfum de ploaie

Călătoresc nestingherite, speranțele verzi,
Prin firele de iarbă ce se-ndoaie mlădios
Sub atingerea vântului,
Iar lăcustele, sărbătoresc, fericite,
Momentele în care soarele şi-abandonează forța, în amiezi,
Apoi, încet, încet, se stinge, fără zarvă,
De cerul parcă se-ncovoaie, reverențios,
Deasupra pământului…
Adormite, vrăbiuțele, se ascund printre ramuri,
În cuiburile lor ce parcă-s căptuşite-n muşchii umezi,
Iar printre zăbrele, se chircesc, în grabă, la vreme de ploaie
Şi doar piuitul, se mai aude, ca şi cum visele lor…
Se întrepătrund ca sunetele celor două naiuri,
Când vântul suflă gingaş, prin țevile lor,
Prinse-n muguri serbezi, ca ş-acele rămurele,
Împleticindu-se, când picăturile de apă, se scurg, şiroaie…

„Pânza de păianjen“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Pânza de păianjen

Într-un colț, uitat de lume,
Pe sub streşini ruginite,
Nici un zgomot, nu s-aude
Dintre vreascurile rupte
Când s-adună împreună
Un alai de arahnide,
Să-şi țească, sub clar de lună,
Straie cât mai deosebite…

Doar o luminită, se agită-n voie,
Pe aripi de vânt
Când cu bucurie,
Firele-argintate se scutură spre pământ;
Pe-un perete, şade-o umbră
Care parcă vrea să-l lege, la un capăt,
Cu un cleşte care ține-o sfoară de îi trage-o dungă
Ce-o propteşte într-o crăpătură, ca un lacăt,
Iar apoi, o învârte, ca pe-o roată,
De-I striveşte osia într-o parte,
Când vrea s-o desfacă,
Ca un orb, în noapte…

Rând pe rând, s-adună-n locu' cela,
Sumedenie de umbre,
Decorând, vreme de-o oră, atmosfera,
Răsfrângând, cu dibăcie, mii de forme
De sclipeau în raza lunii,
Când se împleteau în cercuri,
Firişoare argintii, pe toți pereții,
Formând pâlcuri…

Ş-apoi priviră arhitecții,
Către opera lor,.. podoabă a frumuseții,
În lumina lunii, parcă... tremurând…
Era… o pânză de păianjen, legănându-se, în vânt…

,, *Nuanțe*" - *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

III.

“NUANȚE”

Ce de culori, îşi aşterne natura

În fața ochilor mei,

De vrea să încânte, cu darurile ei,

Toată suflarea!

„Surâs de rândunică“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Surâs de rândunică

Privea frumoasa balerină, din 'naltu' cerului, către pământ,
Cătând cu ochii săi gingaşi, un loc, un' să planeze,
Ca mai apoi, să-şi construiască cuibul…
Zbură-n zig-zag, din când în când,
Schimbând brusc direcții, retezând ca o nălucă, aerul
Şi coada-i, despicată, îi şade-aşa de bine,
Ca rochița unei zâne
Ce se saltă în văzduh şi vrea ca să danseze…

Era precum un saltimbanc, în ceasul dimineții,
Cu razele solare, răsfrângându-se pe corpu-i drăgălaş,
De-un alb - negru, stratificat în mozaic,
Când s-aşeza pe câte-un stâlp
Privind de-acolo, din înalt,
Către acoperişul casei,
Analizând împrejurimile,
Ca un poet celebru,
Ce-şi caută o muză,
În peisajul unic,
Încrucişându-şi visele
În clipele în care versurile
Şi le scrie, pătimaş…

„Priveşte, mămică!"
Se aude-n clinchete de clopoței,
Glăsciorul de fetiță,
Iar mânuța-i se ridică
Vrând s-arate vietatea…
Ce-i reține ochii săi…

Colo, sus, pe stâlp, surâdea…
O rândunică!
Privea către micuță…
Poate se mira
Căci avea…
Ca şi ea,
Rochiță…

„Greierele pătimaş“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Greierele pătimaş

Se aşterne seara, ca o pătură,
Moale şi fragedă,
Înnegrind cerul, cu încetineală,
Iar vântul, suflă…
Florile, le scutură,
În timp ce stelele apar,
Cu îndrăzneală…

Cumva, acolo-n iarba 'naltă,
În locuri unde-aveau furnicile castele
De se-adunau cu mic, cu mare, laolaltă,
Printre muşchii umezi, ciupercuţe, rămurele,
Artiştii, în razele lunii, de apăreau frumoşi ca prinţii,
În fracurile lor galante,
La vârsta senectuţii
Şi care mai de care,
Îşi exprima talentul.
Veni şi micul greieraş,
Al artei, pătimaş
Şi-şi trase scaun: o surcică.
Apoi, se aşeză acolo, în lumină,
Cu braţele-i pe-o frunză mică…
Începu să cânte o baladă,
În liniştea nopţii…

„Cri, cri, cri”,
S-aude, prin tufişuri,
Un glas trist, la vreme de restrişte,
Dar toate nu-s ce par a fi,

Când vocea va să-şi schimbe
Acel artist, în clipa când intercalează alte partituri,
La început, mai slab, cu tonuri joase,
Că a pierdut un suflet drag, în acea noapte,
Apoi, mai vesel, cu tonuri 'nalte
Când un alai, la fel ca el, îi aruncau ocheade
Şi uite-aşa, trecuse vremea…
Dimineața a sosit…
Se împrăştie adunarea
Când se anunță dinspre orizont, un răsărit…

„Păpuriş“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Păpuriş

Colo-n locuri mlăştinoase,
Lişiţele-s împreună,
Măcăind, suspicioase,
Când pescarii se adună;
Ei, parcă nu le observă
De-şi aşază scăunele,
Pe malurile brune, cu pete de verdeaţă;
Apoi, conştiincioşi, îşi desfac, în grabă…
Cutiuţele… şi privesc, zâmbind, spre râmele
Care se zbat, încoace şi încolo, printre degete,
În lupta lor acerbă…

În apa înverzită, se agită spume,
Vibrând, o dată cu undele
Ce le-aduce către mal, vântul blând…
Iar pe ici, pe colo, se zăresc broscuţele,
Lăsându-şi urmele
Când ţopăie, fugitive, către frunzele lungi,
Îndoite… parcă de o mână, spre pământ…
Şi libelulele… vai! Ce naive!
Zboară ca nălucele… de parcă-s dive,
Când se oglindesc pe suprafaţa apei,
Bâzâind…

Se împrăştiau orizontal,
Pe suprafaţa mlăştinoasă a solului,
Cu rizomii mutilaţi, înfipţi în chip banal,
În plasa densă de cosor, mătasea broaştei şi bacterii,

Ridicându-şi tulpini 'nalte, făr' de ramuri,
Vrând parcă s-agațe-n frunzele înguste, alungite,
Albastrul cerului…
Iară spicele, în formă de cârnăcior,
Le împodobesc tulpinile,
Până-n clipele… în care…
Vântul… bate… încetişor…
De le scutură-n puf…
Plutesc, în aer…
Împrăştiind particule galbene - albicioase;
Se-aşază pe apă,
Parcă… nepăsătoare,
Privind înapoi, către lanul de stuf…
Erau… departe de el…
Atât de departe…
Încât… epitaf… 'nainte de moarte,
L-au numit …

Păpuriş…

„Sărut de iederă“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Sărut de iederă

Semi-umbra… devenise locul ideal
Unde avea să crească, într-o zi, acel vlăstar,
Întinzându-se întruna, către soare, amantul ideal,
Cu tulpina-i îngerească, ce căta să împodobească trunchiul de stejar;
Săruta pământul, cu buzele-i avide de umezeală,
Îngropându-şi trupul printre firişoarele de muşchi,
Apoi, pasională, îşi atinge coapsele de tot ce o înconjoară,
În ascensiunea-i juvenilă, senzuală, în care… frunzele, se alintă, iară,
Sorbind… rând pe rând, fiecare lacrimă a ploii…
Picurii ceia, se preling, pe scoarța dură,
Despicând-o-n şanțurile ce se-adună laolaltă, şerpuind, precum munții
Care-n loc să urce, se coboară,
Ca şi ochii privind nurii,
Când femeia… şi-i descoperă..

Îngrijeşte cu glasul ei, pământul,
Nelăsându-l să se usuce
Şi-şi propteşte muguri noi, la tot pasul,
Protejându-l cu trena-i lungă, de-un verde - închis şi rece,
De e vară, ori, de-i iarnă, e fidelă;
Chiar şi-n clipele în care…
Parcă lumea-i fermecată, se destramă, efemeră;
Când e cald, frunza şi-o schimbă,
Devenindu-i brună, pe la margini
Apoi, o lasă să-i cadă,
Ca şi cum iubita şi-aruncă o batistă,
Într-un gest lasciv, ştiind că de îndată…
Drăguțul soare, chipeş, avea să-l surprindă
Şi drept o răscumpărare,
Să-i trimită, cu timiditate, o sărutare…

Şi-uite-aşa-l manipula, vicleana,
De-i scădea a sa dogoare…
Apoi, foarte fericită,
Iar era înverzită…
Se încolăcea,
Cu trupu-i fraged, în spirale,
Peste tot ce atingea …
Şi nimic nu-i sta în cale
Atunci când îşi depunea
Cu forță, pasională,
Sărutul umed…

„Papucul doamnei“

- Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r

Papucul doamnei

O picătură de rouă se opreşte-n treacăt,
Printre rochia-i de diamant,
Căptuşită cu rubine…
Se alintă, parcă… atunci când o atinge-o mână,
Scurgându-se între degetele ce o înconjoară, ca un lacăt,
De parcă-i citeşte destinul, acel chiromant
Doar cu o privire…

Corola ei deosebită,
Îşi atrage, rând pe rând, observatorii
Şi nimic nu-i poate rezista, gingaşei orhidee…
Până şi fluturele cel mai rar, îşi găseşte o ispită,
În zborul său eliptic, ce-l împinge, suspinând, în brațele culorii
În care se avântă, ca un bezmetic,
Să-şi moaie antena în gesturi pătimaşe
Doar - doar pentru o clipă, să atingă Papucul Doamnei…
Sub soarele călduț, al primăverii,
O pasăre colibri i se-aşază pe o petală,
De-o priveşte îndelung, ca pe o muză
La care tot poetul s-ar ataşa atunci când o zăreşte
Iar rimele ar dansa în vârful penelului micuț, de-a latul foii,
Chiar dacă vremea s-a schimba mai des decât o lume ireală…

„Imperiul“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Imperiul

În poiană, se adună-n cete, zburătoarele,
Avide de parfumul milioanelor de flori
Şi de fiecare dată, se înconjoară în galben, cu pete negre
Să-şi întâmpine în vogă, regina
Ce şedea pe tronul aurit, precum o curtezană
De-şi cheamă-n juru-i nimfe, să privească soarele,
Să le spele-n raze blânde trupul, în preajma zorilor, de mii de ori
Şi poate cu forţa sa cerească să le-aşeze-n creştet steme
Iar ele, cu voioşie, să tremure din aripi,
Recitând o odă, spre a slăvi lumina
Când va să curgă în cascade, mierea
Şi tot locul să descrie un răsărit, acolo, în poiană…

Dis - de - diminineaţă, roiesc cu bucurie, către nectarul florilor
În care îşi înfing antenele, scăldându-se în bogăţia de culori,
Apoi, ca amazoanele, spre fortăreaţă,
Cară cu găleţi polenul, spre bucuria larvelor,
Când în cămăruţe, luminile se aprind iar doicile,
Apar lângă ele, cântându-le despre împărăţia lor,
De acolo, dintre nori…

„Colonia"

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Colonia

Înfloresc în pământ, printre straturi,
Alături de firele de iarbă ori, de frunzele moarte, stâlcite,
Se înnegresc alături de lemnele demult putrezite
În locuri ferite de ploaie şi vânt, de-şi fac punte pe la colțuri,
Unde-s rosturi tari de piatră, căptuşite în licheni
Iară apa curge-n picuri, întâi mici, ş-apoi mai mari,
De s-adună toată, chiar în gropile aşternute înaintea-i,
Iar deasupra se-mpletesc plaşe de păienjeni…
Sunt doar… furnicuțele…
Mărşăluiesc, ici - colo, cucerind teritorii…
Unele, în drumul lor anevoios, dispar… la fel ca picăturile
Atunci când pământul le absoarbe-n miezul său, în chip firesc
Şi nimeni nu pătrunde dincolo…

Dar ele-şi sapă cuiburi subterane,
Licențiate-n minerit…
Şi nici măcar o piatră, cât de dură ar fi, n-ar sta în cale
Atunci când toate se adună, ca s-o mute, negreşit…
Iar de-i prea mare, îşi sapă şanțuri şi tunele,
De-i face cale apei să pătrundă -
Şi ea, i-atât de nemiloasă, când pasajele, cu forța le inundă…
Încât, totul… se surpă de îndată -
Ori acea piatră…
Sub pământ, ajunge…
Iar furnicile o îngroapă,
Muşuroi, de-şi saltă…
Apoi, hărnicuțe, îşi cară semințe,
Iar orice-i mai mare, îl vor face fărâmițe;
Iac'-aşa fac ele, de-şi umple cămările
Apoi, iarăşi, cată să-şi extindă teritoriile…

„La stână“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

La stână

Câinii, latră-n zori de ziuă,
În fața ușii, adunându-se împreună
De-și cheamă stăpânii…
Dar… nici un zgomot nu s-aude…
Poate doar natura, cu glasuri atrăgătoare,
Dând târcoale stânii…
Ca lupii ce nu se arată, când pândesc adeseori, vreme lungă
Pân' s-atace turma ș-apoi să fugă precum lașii,
Împrăștiindu-se când zgomotul de armă în aer, se răsfrânge,
Apoi, e liniște…

O vale largă, cu o potecă ce se pierde în pădure,
Îmbie culorile șterse cu cele umede,
În care verdele stăpânește împrejurimile,
Până-n locurile unde se-nfiripă bucăți de stâncă spartă,
Iar roca vânătă sclipește-n apa ce parcă va să curgă în neștire,
Deși se-mprăștie printre ferigile de soi, ca rochia unei mirese,
Împletită cu părul lung, tras în șuvițe,
Unde cununa-i strălucește la fel ca amintirile...

Chiar sub deal, o dărăpănătură, ce părea abandonată
Amestecând un brun închis,
cu un teren accidental de mare anvergură,
Impunător ca un stăpân ocrotitor,
dar totodată dur, prin forma sa ciudată;

Ferestrele, din bucăți de lemn, pe jumătate putrezite,
Parcă ş-acuma strigă după cioburile sparte,
Căzute, pe marginile lor, ca stelele dintr-un vis efemer
Iar glasul ferm, în câteva clipe, trezind către o realitate,
Poate vrând să se reîntregească
Peste foliile de plastic, murdare şi ciupite,
Imitând sticla mată ce se-mbina cândva,
Cu chipurile triunghiulare de lemn proaspăt lăcuit…

„Peştera“

- Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r

Peştera

Penumbra răsare, ca un vis în uitare,
Pictând imagini alb - negru, cu trese galbene,
În locuri în care întunericul, îşi căta lumina
Şi-n care o lună, s-ascunde de soare,
Cu norii pe cer, alergând... - şi-n lacrimi să-şi scalde pământul,
Apoi, să-i aştearnă culori, peste haine,
Cu florile-n brațe, ferite de bezna acaparatoare...
Şi goluri naturale, se formează în scoarță,
Suprapuse în nivele, structuri sobre, imitând ce expune suprafața,
Cu apa-i rece, curgând pe alocuri,
Tocind rocile, cu sunetele ei ce vibrează,
Note, unele peste altele, picuri de apă, răsfrânşi,
Cu fiecare clipă de linişte suprimată…

Iaca omu' săpat-a mine, galerii, puțuri, tunele,
Iară natura, surpat-a pământul, dându-i forme fine,
Condensându-i rocile dure-n culori, rupând minerale,
Lustruind cu ape sulfuroase şi acide, creând caverne,
Unde liniştea dintâi, s-aşterne, pe lângă cuiburile liliecilor,
Pe lângă fel şi fel de viermi şi insecte, trăind în propriile grote;
Se orientează către lumina soarelui, succesiunea de goluri de forme,
Unde formează gura peşterii, chiar în stânca brăzdată-n şanțuri dure,
De parcă ar vrea să o aducă în interiorul muntelui, să umple spațiul
Ori, poate… să scoată la lumină toată comoara sa,
În văzul omului, să-i afle rostul,
Studiind la lumină galeriile lungi, împărțite-n zeci de tipuri,
Suspendând peste tot, picurii de apă, dizolvând minerale,
Iar in timp, să-i vadă alcătuind formațiunile cu fel şi fel de dungi,
Spilcuite-n calcare poroase, care să se prindă de pereții reci, în lanțuri,
Deschizându-se cu tact spre sălile placate-n stalactite,
Ce parcă... doar sculptorii naturii, le-ar cunoaşte pe deplin, secretele...

„Izvorul“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Izvorul

Razele soarelui, se revarsă,
Printre cetine de brazi,
Îmbrăcând în aur roua dimineții,
Aşternută pretutindeni;
Printre pietrele strânse laolaltă,
Ca un mănunchi de culori roşii,
Îmbinat cu maroniul conurilor de brad
Şi verdele tufelor de ienupăr,
Izvorul răsare din inima pământului,
Urmând harta definită de roci,
Stratificate în culori
Ce se-nchideau către un gri pestriț,
Din când în când, cu structuri galbene,
Printre rădăcinile noduroase,
Pe jumătate înghițite de pământul umed…

Şipotele izvorului, se dispersează-n aer,
Scânteind precum pietrele de cremene
Atunci când se lovesc unele de altele,
Căutând să genereze focul sacru…
Doar că sunetele lor sunt cristaline si metalice;
Nu se 'nalță-n ceruri, precum rugile;
Ci, se scoboară către locul de origine,
Unde s-a înființat esența rece…

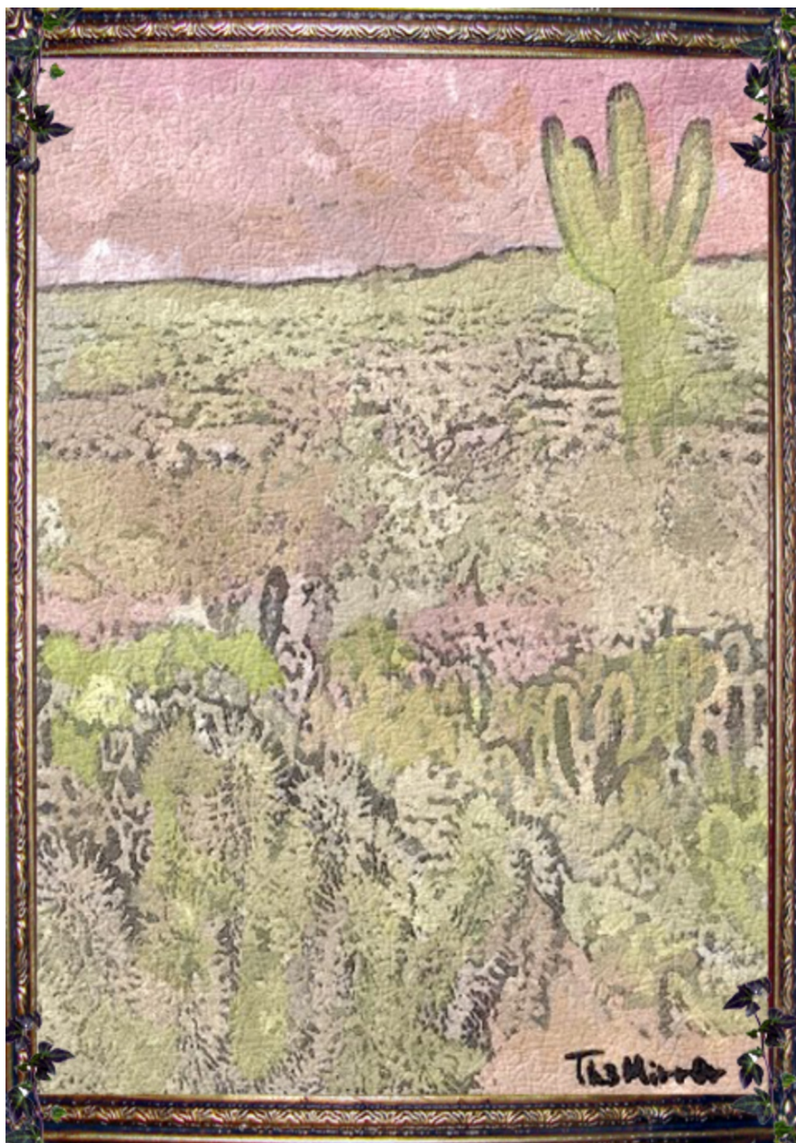
„Mlădioasa salcie“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Mlădioasa salcie

Se scutură papura, când vântul bate mai tare,
Iar spicu'-i împrăştie puful fin, pretutindeni,
Acoperind precum o pojghiță de gheață, balta, pe alocuri;
Uneori, de printre mătreata bălții, strânsă-n jurul săbiuței,
Sare câte-un pui de broască,
De parcă-şi cată casa un' să locuiască până va fi mare,
Iar glasu-i scurt şi sacadat, se răsfrânge
Către lanul lung de trestie, plin de amfibieni
Locuind în armonie, în lumea lor măreață,
Apărată de rădăcinile imense, dintre smârcuri,
Rareori lăsată la lumină, căci…
Apar pe baltă, oamenii
Şi doar mlădioasa salcie, îi ascunde de ei…

Îşi pleacă chipul către apă…
De parcă i-ar aduce un omagiu, respectuoasă,
Când rădăcinile şi le răsfiră pe pământul ce-o hrăneşte
Iar părul, înverzit în muguri, i se revarsă,
Cu ochii, scorburi mici;
Sprâncenele, şanțuri adânci
Prin care mişună termitele, în drumul către casă;
Se priveşte, mlădioasa, în oglindă,
Aşteptând copilaşii să revină,
Cu drag, să le zâmbească
Atunci când…
Cununi, din părul ei,
Va să le facă…

„Supărăcioşii“

- Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r

Supărăcioşii

Stau la soare, cactuşii,
Regi ai deşerturilor,
În compania şopârlelor cu guler
Şi nu se tem de razele arzătoare,
Nici de atacul inedit al furtunilor,
Iară setea şi-o potolesc pe timpul zilelor
În care cerul se agită, efemer…
Încă de mici, se adaptează unui mediu
În care ploaia pare fantezie
Atunci când realitatea dură
O accentuează soarele necruţător;
Isteţi, cercetează împrejurimile, punând în aplicare teoriile
Unui savant celebru aflat în prag de nebunie
Când transformă elemente, amestecând substanţe, în laborator…
Ş-atunci… frunzele şi le prefac în spini, supărăcioşii,
Cu scuturile lor muiate-n ceară,
Ca nişte arici, întorcându-şi spatele către inamicul soare,
Reflectându-i razele 'napoi, când pe cer s-arată-n vogă...

„Licuricii“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Licuricii

Luna nouă se agită, timidă, pe bolta cerească
Iar stelele de îndată-şi ridică glasul
De se stratifică în două coruri de orchestră
Şi muzica se-aude la tot pasul.

O pală de lumină îşi trimise mândra lună,
Dezvăluind prietenii din iarbă,
În haina nopții care-i înconjoară,
Acolo, lângă buturugă…
Se adună împrejuru-i, gândăceii, în licări de lumină,
De va să stea la sfat întreaga noapte,
La povestit, ca-n vremurile copilăriei,
Atunci când luminile se sting
Cu un "noapte bună"
Şi visele parcă le fură, de le-ar duce-n altă parte…

Licuricii, zboară cătându-şi partenere,
Imitând în mesajele codificate, codul Morse,
Apoi, precum bezmeticii, descriu elipse
Când printre frunze se scoboară
Să le recite, tacticoşi, romanțe.

„Gărgărițele"

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Gărgărițele

S-au dus vremurile copilăriei
Precum frunzele, căzând, în rotocoale,
Rând pe rând, ca amintirile,
Scuturate-n clinchete de clopoței
Urmând acelaşi drum în care notele
Se-ngrămădeau pe portative;
Copiii, veseli, gângurind a viață,
Îşi întindeau mânuțele, printre flori
Iar soarele, privea la dânşii,
Surâzând cu razele-i de aur, îndată ce-n suflet îl primeau,
Când buburuzele, printre petale, zburau, ca îngerii din nori…

Într-un ghem de câțiva milimetri, uşor ca fulgul,
Îşi ascund perechile de aripi modificate,
Frumos colorate şi strălucitoare,
În culori roşii, portocalii sau galbene,
Cu pete mici şi negre,
Apoi, îşi iau zborul de pe vârful degetelor,
Ducând o viață de boem, acolo, între petale,
Prefăcându-se moarte, să se ferească de duşmani…

ÎNCHEIERE

Am atâtea lucruri să vă spun,
Dragi cititori,
Dară … nu-i timp destul,
Fiindcă-s pribeag, mereu pe drum
Şi … doar când mă mai opresc,
Din când în când
Să hodinesc,
Am timp,
Pentru o vreme,
Câte ceva …
Să vă mai spun…

Cuprins

Cartea Poemelor
Vol. I

Această carte este integrată
în proiectul „UNIVERSUL ARTEI“

www.universulartei.com